jim butcher
V POSLEDNÍM TAŽENÍ
McGrath 04

TRIFID

Jim Butcher
V posledním tažení

Copyright © Jim Butcher, 2005
All rights reserved.
Translation © Zdeněk Uherčík, 2014
Cover © Chris McGrath, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-723-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher

V POSLEDNÍM TAŽENÍ

McGrath 04"

V POSLEDNÍM TAŽENÍ

jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Poděkování

Další várku díků dlužím obvyklým podezřelým: obyvatelům Beta Foo Asylum, jak těm dlouhodobým, tak nově příchozím. Nové editorce série Harry Dresden, vřelé a laskavé Anne Sowardsové. (Určitě žijete v New Yorku, Anne?) Mé agentce Jennifer Jacksonové, která se mohla roztrhat, aby všechno zařídila, za což jsem jí neskonale vděčný.

Děkuji své rodině za lásku a podporu. Shannon, podle jejíhož mínění bych mohl pracovat desetkrát… počkat, možná třikrát usilovněji… no dobře, maximálně pětkrát (desetkrát by už bylo víc hodin, než má den, a kdy bych pak měl hrát Halo?). Děkuji jí za to, že je taková, jaká je. Také děkuji svému synovi JJ, který je plný nespoutané energie, nadšení a bezbřehé lásky.

Ach, a samozřejmě děkuji svému zuřivému chlupatému hlídači Frostovi, který zažene všechny lumpy dřív, než se dostanou do mé blízkosti, a pomáhá mi jíst sušenky, které by mě mohly odvádět od práce.

Mému synovi.

Tomu nejlepšímu, co mě kdy potkalo. Mám tě rád, prcku.

Kapitola první

Jsme rasa zabijáků. Podle Genesis stačili k přelidnění planety čtyři lidé. A první vraždou byla bratrovražda. Genesis praví, že první dítě narozené smrtelným rodičům, Kain, v záchvatu žárlivosti sfouklo pomyslný plamen života jiné lidské bytosti. Byla to brutální, krvavá, krutá a neomluvitelná vražda. Kainův bratr Ábel o útoku zřejmě neměl do poslední chvíle ani tušení.

Když jsem otevřel dveře svého bytu, soucítil jsem s Kainem a naprosto jsem ho chápal.

Můj byt je sotva víc než jedna místnost v suterénu sto let starého dřevěného penzionu v Chicagu. Kuchyň je vestavěná do výklenku, ve velkém krbu téměř stále hoří oheň, ložnice má velikost postele a do koupelny se nějakým zázrakem natěsnalo umývadlo, záchodová mísa a sprchový kout. Nový nábytek si dovolit nemůžu, takže všechny kousky jsou z druhé ruky, ale pohodlné. Na poličkách mám spoustu knih, na zemi spoustu koberců a všude kolem množství svíček. Není to nic moc, ale aspoň tu mám čisto.

Měl jsem.

Pod rozházenými koberci byla vidět kamenná podlaha. Jedno křeslo bylo povalené. Na gauči chyběly polštáře a z jednoho zapuštěného okna někdo strhnul závěsy. Snad proto, aby odpolední slunce lépe nasvítilo knihy smetené z police a rozházené po zemi, obnažilo zprohýbané obaly, zmuchlané stránky a zdůraznilo zmatek v mém hlavním zdroji laciné zábavy.

Epicentrem toho bince byl krb. Ležely v něm odhozené šaty, dvě láhve od vína a podezřele čistý talíř. Ostatní obyvatelé zřejmě uklízeli.

Toporně jsem vešel dovnitř. V tu chvíli můj veliký šedý kocour Mister seskočil z knihovny, ale namísto toho, aby se o mě jako vždycky začal otírat s něžností hokejového obránce, střelil po mně pohrdavým pohledem a vyšuměl vchodovými dveřmi.

Povzdechl jsem si a šel jsem se podívat do kuchyňského výklenku. Kocourovy misky na vodu i na žrádlo byly prázdné. Nebylo divu, že byl mrzutý.

Ze země se zvedl chlupatý kus kuchyňské podlahy a ospale se ke mně došoural. Můj pes Mouse byl původně malé, střapaté štěně, které se mi vešlo do kapsy kabátu. S odstupem téměř jednoho roku lituji, že jsem tehdy neposlal kabát do čistírny, nebo něco takového. Mouse se proměnil z chlupaté kuličky v chlupatou letadlovou loď. Jen těžko byste ho zařadili k nějaké rase, ale přinejmenším jeden z jeho rodičů musel být mamut. V kohoutku mi dosahoval skoro k pasu a veterinář měl za to, že ještě poroste. Vzhledem k mému malému bytu to bylo na váženou.

Hm, i jeho misky byly prázdné. Strčil do mě čenichem upatlaným od něčeho, co vypadalo jako omáčka na špagety, a packou mi přihrál misky. Na linoleu to nepěkně skřípalo.

„Zatraceně, Mousi," zavrčel jsem rádoby jako Kain. „Takhle to tady vypadá pořád? Jestli tu je, zakroutím mu krkem."

Mouse moje slova jako obvykle komentoval otráveným zafuněním a tiše mě následoval ke dveřím do ložnice.

Jen jsem natáhl ruku po klice, dveře se otevřely a v nich se objevila blondýna s andělskou tváří. Byla ob-

lečená jen v tričku. Tričko nebylo nijak dlouhé, sahalo jí těsně nad pupík.

„Ach, promiňte," protáhla s ospalým úsměvem. „Nevěděla jsem, že tu ještě někdo je." Bez špetky studu vklouzla do obýváku, prohrábla nepořádek v krbu a vylovila z něho své oblečení. Pohybovala se s lenivou rozkoší. Očividně čeká, že na ni budu zírat, a vůbec jí to nevadí.

Kdysi bych patrně cítil hrozné rozpaky a snažil bych se dívat stranou. Ale po téměř roce života s mým nevlastním bratrem inkubem mně to spíš lezlo na nervy. Obrátil jsem oči v sloup. „Thomasi?"

„Tommy? Bude asi ve sprše," opáčila dívka. Vklouzla do běžeckého úboru – tepláků, bundy a značkových bot. „Udělal byste mi laskavost? Řekněte mu, že to…"

„Že to bylo skvělé, nikdy na to nezapomenete," přerušil jsem ji netrpělivě, „ale nebude se to opakovat a doufáte, že si časem najde milou holku, bude z něho prezident, nebo něco takového."

Zadívala se na mě a svraštila blond obočí. „Proč se chováte jako hul…?" Pak vykulila oči. „Ach! Proboha, promiňte!" Naklonila se ke mně a trochu zrudla. „Vůbec by mě nenapadlo, že je s mužem," zašeptala jako ‚mezi námi děvčaty'. „Jak se vejdete do tak malé postele?"

Překvapeně jsem zamrkal. „Tak počkat."

Ale to už mě neposlouchala a šla ven. „To je ale nezbeda."

Vteřinu jsem jí zíral na záda a pak jsem se podíval na Mouse.

Usmíval se po psím způsobu. Jazyk mu visel z tlamy a pomalu vrtěl černým ocasem.

„A ty mlč," řekl jsem mu a zavřel jsem dveře. Ze sprchy jsem slyšel šumění vody. Vyndal jsem žrádlo pro Mistera a Mouse a pes ho okamžitě zhltl. „Aspoň toho psa mohl nakrmit," zabručel jsem a otevřel jsem ledničku.

To byla poslední kapka, protože ani po chvíli hledání jsem nenašel, co jsem chtěl. Narovnal jsem se a myslel jsem jen na pomstu.

„Hele," ozval se za mnou Thomasův hlas. „Došlo nám pivo."

Otočil jsem se a upřel pohled na svého nevlastního bratra.

Thomas měří asi sto osmdesát pět centimetrů a myslím, že časem jsem si zvykl, že je mi trochu podobný. Výrazné lícní kosti, protáhlý obličej, pevná brada. Ale sochař, který tesal Thomasovu tvář, podstrčil tu mou nějakému svému nepříliš nadanému učedníkovi. Nedá se sice říct, že bych byl ošklivý, ale Thomas vypadá jako portrét řeckého boha mužské krásy. Má dlouhé vlasy tak černé, že pohlcují světlo, a ještě mokré ze sprchy se kudrnatí. Jeho oči mají barvu bouřkových mraků a v životě necvičil, aby získal své pevné, dokonale vyrýsované svaly. Měl na sobě jen kalhoty bez košile, což byla jeho standardní domácí uniforma. Jednou jsem byl svědkem, když v tomhle úboru otevřel misionářce. Vrhla se na něho v oblaku výtisků Strážní věže. Zůstaly mu po ní opravdu impozantní kousance.

Nebyla to tak úplně její vina. Thomas podědil krev svého otce, upíra Bílého dvora. Je to psychický dravec, který se živí surovou životní silou lidí. Nejsnáze ji získává při milování. Tahle jeho vlastnost ho obklopuje jako aura, která přitahuje pozornost, kamkoli se hne. Pokud Thomas zapojí nadpřirozené svádění, ženy prostě nedovedou odmítnout. A jakmile se začne krmit, už ani odmítnout nechtějí. Zabíjí je tím, trošku, ale musí se ovládat. Vždycky se omezí jen na jedno nakrmení.

Aspoň by měl. Obětem Bílého dvora způsobovalo krmení neuvěřitelnou extázi a postupně byly na svém upířím milenci stále závislejší. Ale Thomas nikdy nešel do

krajnosti. Jen jednou tu chybu udělal a žena, kterou miloval, teď spoutaná smrtící euforií jeho doteku proplouvala životem na kolečkovém křesle.

Zatnul jsem zuby a musel jsem si připomenout, že to pro Thomase nebylo jednoduché. Řekl jsem si, že už jsem se příliš často opakoval, a mlčel jsem. „Já vím, že nemáme pivo," zavrčel jsem. „Ani mléko. Ani colu."

„Hm," opáčil.

„A všiml jsem si, žes neměl čas nakrmit Mistera ani Mouse. Vyvenčil jsi aspoň Mouse?"

„No jasně… teda… vzal jsem ho ven ráno, když jsi šel do práce, pamatuješ? Tam jsem potkal Angie."

„Další běžkyně," řekl jsem zase tím kainovským tónem. „Říkal jsi, že už sem nebudeš vodit žádné cizí lidi, Thomasi. A navíc do mé postele! Zatraceně Thomasi, podívej se, jak to tady vypadá!"

Z jeho výrazu mi bylo jasné, že si to až do téhle chvíle vůbec neuvědomoval. Zasténal. „Sakra, Harry, promiň. Bylo to… Angie je fakt divoška, nedošlo mi to…" Zvedl výtisk Watchers od Deana Koontze a snažil se uhladit obálku. „No nazdar, vypadá to tady příšerně."

„Jo. Byls tu celý den. Říkal jsi, že vezmeš Mouse k veterináři. Trochu uklidíš. Dojdeš nakoupit."

„Ale no tak. Stalo se něco hroznýho?"

„Nemám pivo," zavrčel jsem. „A volala mi Murphyová. Říkala, že se zastaví."

Thomas zdvihl obočí. „Vážně? Bez urážky, Harry, ale asi to nebyl služební hovor, viď?"

Zpražil jsem ho pohledem. „Mohl bys toho už nechat?"

„Říkám ti, že stačí jen se jí zeptat, a máš to v suchu. Neodmítne."

Zabouchl jsem ledničku. „O tohle nejde."

„No dobře."

„Nejde. Pracujeme spolu. Jsme přátelé. To je všechno."

„Dobře."

„Nechci s Murphyovou chodit. A ona nechce chodit se mnou."

„Jasně, jasně, slyším." Obrátil oči v sloup a začal sbírat rozházené knihy. „A proto chceš, aby to tu vypadalo hezky. Aby se tady tvojí spolupracovnici líbilo a chvilku se zdržela."

Zaskřípal jsem zuby. „Zatraceně, Thomasi. Nechci od tebe modré z nebe. Ani půjčit peníze. Nezabilo by tě, kdybys zařídil pár drobností, než půjdeš do práce."

„Jo," opáčil a prohrábl si vlasy. „Hm. Když jsme u toho."

„Když jsme u čeho?" Měl být odpoledne pryč, aby mohla přijít moje úklidová služba. Skřítkové by nepřišli uklízet, kdyby hrozilo, že je při tom někdo uvidí. A kdybych o nich někomu řekl, už by se neukázali vůbec. Neptejte se mě, proč to tak je. Možná mají hodně přísné odbory.

Thomas pokrčil rameny a posadil se na područku gauče. Díval se do země. „Neměl jsem peníze na veterináře ani na nákup. Zase jsem dostal padáka."

Chvilku jsem na něho zíral a můj počáteční vztek sám od sebe vyprchal. To zklamání a ponížení nehrál.

„Sakra," zabručel jsem. „Co se stalo?"

„Jako obvykle," opáčil. „Vedoucí občerstvení šla za mnou do chladírny a začala ze sebe rvát šaty. Zrovna v tu dobu tam byl na kontrole majitel a z fleku mě vyrazil. Podle toho, jak se na ni díval, bych řekl, že jí chystá povýšení. Nesnáším diskriminaci podle pohlaví."

„Aspoň že je to tentokrát ženská. Budeme muset zapracovat na tvém sebeovládání."

„Jsem z poloviny démon," poznamenal trpce. „Nedokážu se ovládat. Nejde to."

„To neberu."

„Jsi sice čaroděj, ale to ještě neznamená, že o tom něco víš. Nemůžu žít smrtelný život. Nejsem na to stavěný."

„Vedeš si dobře."

„Dobře? Na padesát kroků dovedu zbavit pannu zábran, ale nevydržím čtrnáct dní v práci, kde musím nosit síťku na vlasy a pitomou papírovou čepici. Co je na tom dobrého?"

Prudce otevřel svůj kufr s oblečením, vyndal z něho boty a kožené sako, do obojího ladně a zároveň vztekle vklouzl a bez ohlédnutí vyšel do pozdního odpoledne.

A ani neuklidil, pomyslel jsem si trochu nespravedlivě. Potřásl jsem hlavou a podíval jsem se na Mouse, který ležel na zemi s čumákem na packách a dělal na mě smutné psí oči.

Kromě Thomase jsem neměl jinou rodinu. Ale to nic neměnilo na skutečnosti, že se špatně přizpůsoboval životu obyčejných lidí. Byl zatraceně dobrý upír. To bylo přirozené. Ale i když se ze všech sil snažil být aspoň trochu normální, pronásledovaly ho problémy jeden za druhým. Nikdy si nestěžoval, ale s přibývajícími týdny jsem cítil, že se ho to dotýká stále bolestivěji a jeho zoufalství narůstá.

Mouse vydal něco mezi výdechem a zakňučením.

„Já vím," řekl jsem mu, „taky mám o něho starost."

Vzal jsem Mouse na dlouhou procházku a vrátili jsme se, když se na Chicago snášel pozdně říjnový večer. Vyndal jsem poštu ze schránky a zamířil jsem ke schodům do bytu, když na štěrkové parkoviště penzionu vjelo auto a skřípavě zastavilo pár kroků ode mě. Vyklouzla z něho drobná blondýna v džínách, modré košili a lesklé větrovce White Sox. Nechala běžet motor.

Karrin Murphyová rozhodně nevypadá jako šéfka policejního oddělení, které se zabývá tím, co se pod rouškou noci odehrává v Chicagu a okolí. Když trollové začnou přepadávat chodce, upíři nechávají své oběti mrtvé nebo umírající na ulici nebo když se někdo s větší magickou pa-

lebnou silou utrhne ze řetězu, je to úkol pro Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie. Nikdo samozřejmě doopravdy nevěří na trolly, upíry a zlé černokněžníky, ale když se stane něco podivného, je na tomhle oddělení, aby všem vysvětlilo, že to byl jen chlapík v latexové masce a není se čeho bát.

Oddělení má nevděčnou práci, ale jeho příslušníci nejsou pitomci. Moc dobře vědí, že se ve tmě pohybují věci, které jsou mimo běžné chápání. Murphyová byla rozhodnuta poskytnout svým policistům veškeré výhody při boji s nadpřirozenem a já byl jednou z jejích nejlepších zbraní. Najímala mě jako konzultanta, když museli čelit něčemu zvlášť nebezpečnému nebo neznámému. Policejní honoráře hradily většinu mých výdajů.

Když Mouse Murphyovou uviděl, bafnul na uvítanou, začal vrtět ocasem a rozběhl se k ní. Kdybych se byl pěkně zapřel a natáhl nohy, jel bych přes parkoviště jako na vodních lyžích. Neměl jsem ale jinou možnost, než se také rozeběhnout.

Murphyová si klekla a začala ho zuřivě drbat za plandavýma ušima. „Nazdárek, jak se vede?“

Mouse jí na oplátku uslintal ruce vášnivými psími polibky.

„Fuj!“ vyjekla Murphyová se smíchem. Jemně Mouse odstrčila a vstala. „Dobrý večer, Harry, jsem ráda, že jsem tě zastihla.“

„Právě jsme se vrátili z večerní procházky. Půjdeš dovnitř?“

Murphyová má hezounký obličej a nádherně modré oči. Zlaté vlasy měla stažené do ohonu a vypadala tak ještě mnohem mladší než obvykle. Tvářila se ostražitě, dokonce jako kdyby nebyla ve své kůži. „Promiň, ale nejde to. Musím stihnout letadlo. Vážně nemám čas.“

„Aha. Co se děje?“

„Budu na pár dní mimo město. Vrátím se někdy v pondělí odpoledne. Doufala jsem, že tě přemluvím, abys mi chodil zalévat kytky.“

„Ach.“ Tak ona chce, abych jí zaléval kytky. Jak rezervované. Jak sexy. „Jo, jasně, není problém.“

„Díky,“ opáčila a podala mi klíč na kroužku. „Je od zadního vchodu.“

Vzal jsem si ho. „Kam se chystáš?“

Zatvářila se ještě rozpačitěji. „Jenom na malou dovolenou.“

Zamrkal jsem.

„Už roky jsem neměla dovolenou. Zasloužím si ji.“

„Hm. No jasně. Tak na dovolenou. Sama?“

Pokrčila rameny. „No, to je ta další věc, o které s tebou chci mluvit. Nečekám žádné potíže, jen chci, abys věděl, kde budu a s kým, kdybych se včas neukázala.“

„Dobře, dobře. Trocha opatrnosti není na škodu.“

Přikývla. „Letím na Havaj. S Kincaidem.“

Znovu jsem zamrkal. O něco víc.

„Hm. Pracovně?“

Přešlápla z nohy na nohu. „Ne. Už jsme si párkrát vyjeli. Není to nic vážného.“

„Zbláznila ses, Murphyová? Ten chlap je časovaná bomba.“

Změřila si mě. „O tomhle jsme už mluvili, Dresdene. Jsem dospělá.“

„Já vím, ale je to žoldák. Zabiják. Dokonce to není úplně člověk. Nemůžeš mu věřit.“

„Tys mu věřil. Vloni proti Mavře a její tlupě.“

Zamračil jsem se. „To bylo něco jiného.“

„Myslíš?“

„Jo. Zaplatil jsem mu, aby ty stvůry zabil. Nebral jsem si ho do… hm, na pláž.“

Murphyová povytáhla obočí.

„Vedle něho nebudeš v bezpečí."

„Nedělám to, abych byla v bezpečí," opáčila a trochu se zarděla.

„Neměla bys to dělat."

Pohlédla na mě a zamračila se.

„Proč?" zeptala se po chvíli.

„Protože nechci, aby se ti něco stalo. A protože si zasloužíš někoho lepšího, než je on."

Chvíli si mě prohlížela a pak vyfoukla nosem. „Neutíkám se vdát do Vegas, Dresdene. Pořád jenom pracuju a život mě míjí. Chci si jen trochu oddechnout a žít, dokud není pozdě." Vyndala z kapsy složený lístek. „Budu v tomhle hotelu. Kdyby ses se mnou potřeboval spojit."

Vzal jsem od ní lístek a stále jsem se nemohl zbavit pocitu, že mi něco uniklo. Zavadila mi o prsty, ale já její dotek přes rukavici a jizvy necítil. „Víš jistě, že se o sebe postaráš?"

Přikývla. „Jsem velká holka, Harry. Já jsem vybrala, kam pojedeme. On to neví. Jestli má něco za lubem, nemůže si nic připravit dopředu." Nenápadně ukázala na pistoli v podpažním pouzdru pod bundou. „Dám si pozor. Slibuju."

„Jo." Ani jsem se nepokusil o úsměv. „Úplně vážně, Murphyová, děláš hroznou hloupost. Doufám, že se nenecháš zabít."

V modrých očích se jí zablesklo a zamračila se. „Trochu jsem doufala, že řekneš ‚užij si to', nebo něco takového."

„Jo. Užij si to. Dáš mi vědět, až tam dorazíš?"

„Ano. Díky za zalití kytek."

„Maličkost."

Pokývla mi a na chvilku zaváhala. Pak znovu podrbala Mouse za ušima, nastoupila do auta a odjela.

Díval jsem se za ní plný obav.

A žárlivosti.

Opravdové žárlivosti.

Ježkovy voči.

Neměl Thomas nakonec pravdu?

Mouse zakňučel a šťouchl mě tlapou do nohy. Povzdechl jsem si, strčil jsem hotelovou brožuru do kapsy a vedl psa dolů do bytu.

Když jsem otevřel dveře, zaútočila mi na nos svěží vůně borovic. Žádný čisticí prostředek s lesní vůní. Opravdová borovice. A v dohledu ani zlomené jehličí. Skřítkové přišli a odešli, knihy byly zpátky v poličkách, podlaha vydrhnutá, závěsy spravené, nádobí umyté. Možná mají výstřední směrnice, ale uklízejí dokonale.

Z kávového stolku jsem vzal krabičku sirek a zapálil jsem svíčky. Coby čaroděj si moc nerozumím s novými vymyšlenostmi, jako jsou elektřina a počítače, takže doma nemám nic poháněného elektřinou. Moje lednička je historický model na opravdový led. Nemám bojler a vařím na obyčejném sporáku na dřevo. Rozdělal jsem oheň a ohřál si trochu polévky. Ostatně víc toho doma nezbylo. Sedl jsem si k jídlu a začal se probírat poštou.

Nic nového. Géniové marketingu od Best Buy mi přes opakovaná písemná i ústní ujištění, že nemám zapojenou elektřinu, tvrdošíjně nutili nejnovější laptopy, mobily a plazmové televize. S předstihem přišla složenka na povinné ručení. Přišly i dva šeky. První byl symbolickou platbou od chicagské policie za hodinovou konzultaci pro Murphyovou minulý měsíc. Druhý šek byl na mnohem tučnější částku. Byl od numismatika, kterému při projížďce na jachtě po Michiganském jezeře spadl přes palubu kufřík se starověkými mincemi. Řekl si, že jejich nalezení svěří jedinému čaroději v telefonním seznamu.

Nakonec přišla řada na velikou žlutou kancelářskou obálku. Při pohledu na ručně nadepsaný text se mi nepříjemně zhoupl žaludek. Písmena byla bezduchá a úhledná jako značka na dveřích třídy ve školce.

Mé jméno.

Má adresa.

Nic víc.

Neměl jsem k tomu žádný rozumný důvod, ale ten rukopis mě děsil. Nebyl jsem si jistý, co popíchlo můj instinkt, snad to byl nedostatek čehokoli pozoruhodného nebo jakékoli nedokonalosti písma. Na okamžik jsem si myslel, že jsem zbytečně nervózní, mohl to být prostě tisk, ale na posledním písmenu slova Dresden byla drobná ozdůbka, která chyběla na ostatních písmenech *n*. I ta ozdůbka byla dokonalá, záměrná. Byla tam proto, abych věděl, že tohle psala nadpřirozená bytost, ne nějaká laserová tiskárna z Wal-Martu.

Položil jsem obálku na kávový stolek. Byla tenká, bez vyboulenin, což znamenalo, že obsahuje nanejvýš několik listů papíru. To také znamenalo, že uvnitř není bomba. Přesněji ne sofistikovaná bomba, která je stejně proti čarodějům k ničemu. Primitivní výbušnina by tu práci zastala lépe, ale nemohla by být tak malá.

Takže zbýval mystický útok. Zdvihl jsem nad obálku levou ruku, rozprostřel čarodějnické smysly, ale nedokázal jsem je soustředit. Ušklíbl jsem se a stáhl ze spálené ruky řidičskou rukavici. Před rokem jsem si ruku popálil tak ošklivě, že lékaři doporučovali amputaci. Nedovolil jsem jim, aby mi ji vzali, především proto, že stále řídím svůj starý, otlučený Volkswagen brouk, a proto, že je moje, u sta hromů.

Ale na moje prsty i zbytek ruky byl příšerný pohled. Skoro jsem s nimi nedokázal pohnout, jen jsem je co nejvíc nad obálkou roztáhl, abych cítil pohyb magických sil.

Rukavici jsem si mohl klidně nechat. Na obálce nebylo nic zvláštního. Žádné magické pasti.

Takže hotovo. Konec otálení. Vzal jsem obálku do slabé levé ruky, roztrhl ji a vysypal její obsah na stolek.

Byly v ní tři věci.

Barevná fotografie dvacet krát dvacet pět centimetrů. Byla na ní Karrin Murphyová, šéfka Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie. Nebyla ale v uniformě ani v kostýmu. Měla na sobě bundu Červeného kříže, baseballovou čepici a oháněla se nezákonnou upilovanou brokovnicí. Z brokovnice šlehal plamen. Fotografie také zachycovala muže, který stál kousek před ní a od pasu dolů byl zastříkaný krví. Z prsou mu trčela černá železná tyč. Hruď a hlava se ztrácely ve změti tmavých čar a rudých skvrn. Brokovnice mířila právě na tu změť.

Na další fotografii stála Murphyová bez čepice nad mužovou mrtvolou a můj profil byl v záběru také. Ten muž byl renfield, vražděcí netvor, člověk čistě jen po technické stránce. Ale fotografie jeho vraždy byla objektivně dokonalý důkaz.

Murphyová, já a žoldnéř jménem Kincaid jsme šli po brlohu upírů Černého dvora, které vedla nebezpečná upírka Mavra. Její nohsledi vzdorovali opravdu urputně. Vážně jsem si popálil ruku, když Mavra proti nám vztyčila pole, a to jsem měl ještě pořádné štěstí. Nakonec jsme osvobodili rukojmí, roztrhali na kusy pár upírů a zabili Mavru. Nebo přinejmenším zabili někoho, o kom jsme si měli myslet, že je to Mavra. Při zpětném pohledu vypadá dost nepravděpodobně, že se upírka, pověstná tím, jak dokáže být za magickými závoji prakticky neodhalitelná, na nás vrhne z kouře a popela svého opevněného brlohu a nechá se setnout. Ale měl jsem tehdy za sebou perný den a byl jsem ochotný tomu věřit.

Při útoku jsme byli co nejopatrnější. Tak jsme zachránili pár životů, které bychom při bezhlavém vpádu zachránit nedokázali, ale tenhle renfield mi málem usekl hlavu. Murphyová ho proto zabila. A někdo ji při tom vyfotil.

Zíral jsem na fotky.

Záběry byly z různých úhlů. To znamenalo, že v místnosti byl ještě někdo jiný.

Někdo, koho jsme vůbec neviděli.

Třetí věcí, která vypadla na stolek, byl list kancelářského papíru popsaný stejným rukopisem, jakým byla napsána adresa.

Dresdene,
ráda bych se s Tebou setkala. Nabízím dočasné příměří, za něž ručím svým čestným slovem. Přijď dnes v sedm hodin večer ke svému hrobu na hřbitově Graceland. Jinak budu muset učinit kroky, které postihnou Tebe i Tvoji spojenkyni u policie.

Mavra

V dolní třetině listu byl lepicí páskou přilepený pramen zlatých vlasů. Podržel jsem jednu fotku vedle dopisu.

Vlasy patřily Murphyové.

Mavra ji měla v hrsti. S fotkou, kde páchá vraždu (a já jí přinejmenším napomáhám), by ji mohla dostat za mříže během několika hodin. Ale mnohem horší byly ty vlasy. Mavra byla šikovná čarodějka a možná stejně silná jako zkušený čaroděj. S pramenem jejích vlasů si mohla s Murphyovou dělat doslova, co chtěla, a nikdo by s tím nic nezmohl. Mohla ji zabít. Nebo něco horšího.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. V nadpřirozených kruzích je příměří zaštítěné čestným slovem závazné. Zvlášť mezi starosvětskými typy, jako je Mavra. Jestli nabízí pří-

měří, abychom si mohli promluvit, myslí to vážně. Chce dohodu.

Zíral jsem na fotky.

Chce dohodu a bude vyjednávat z pozice síly. To znamená vydírání.

A jestli se budu stavět na zadní, bude Murphyová mrtvá.

Kapitola druhá

Já a pes jsme šli k mému hrobu. Hřbitov Graceland je velice známý. Můžete ho najít v každém chicagském turistickém průvodci a bůh ví, že zřejmě i na internetu. Je to největší hřbitov ve městě a zároveň jeden z nejstarších. Celý je obehnaný důkladnou zdí a váže se k němu nespočet duchařských příběhů a tajemných přízraků. Hroby jsou různé. Od jednoduchých rovů s obyčejným náhrobním kamenem, přes repliky řeckých chrámů a egyptských obelisků v životní velikosti, až k obrovitým sochám. Najdete tu dokonce i pyramidu. Je to Las Vegas všech hřbitovů a můj hrob je právě tady.

Hřbitov se po setmění zavírá. Je to běžné u většiny hřbitovů a má to svůj důvod. Všichni ho znají, ale nikdo o něm nemluví. Ne proto, že jsou na hřbitově mrtví lidé. Je to proto, že tam jsou i lidé, kteří úplně mrtví nejsou. Duchové a stíny přebývají na hřbitovech víc než kde jinde, zvlášť ve starých městech, kde ty nejstarší a největší hřbitovy bývají uprostřed města. Proto lidé stavějí kolem hřbitovů zdi, i kdyby měly být jen půl metru vysoké. Ne aby zadržely lidi zvenčí, ale aby něco jiného udržely uvnitř. Zdi mají v duchovním světě obvykle jistou moc a ty kolem hřbitovů jsou téměř vždy prodchnuty nevyslovenou touhou udržet živé a neživé na opačných stranách jídelního stolu.

Brána byla zamčená a v malém domku, který byl příliš solidně postavený, aby snesl označení bouda, vartoval hlídač. Už jsem zde několikrát byl, a proto jsem znal místa, jimiž se v případě potřeby dostanu po setmění dovnitř

i ven. V severozápadní části nechali silničáři hromadu štěrku, která se opírala o zeď. Dokonce i člověk s jednou zdravou rukou a velikým psem z ní dosáhl na korunu zdi.

Já a Mouse jsme vlezli dovnitř. Mouse byl sice ohromný, ale stále to bylo vlastně štěně, packy měl příliš veliké v porovnání se zbytkem těla. Vypadal, že bude stavěný jako sochy před čínskými restauracemi – široký, silný hrudník a stejně silné čelisti. Měl tmavě šedou srst, jen konce střapatých uší, ocasu a packy byly dokonale černé. Teď byl samá noha a trochu neohrabaný, ale za pár měsíců zesílí a bude z něho opravdové monstrum. A ať visím, jestli mi vadilo, že mě mé soukromé monstrum doprovází k hrobu na setkání s upírem.

Můj posmrtný příbytek se nachází vedle poměrně známého hrobu dívky jménem Inez, která zemřela asi před sto lety. Na jejím hrobě je vztyčená socha. Viděl jsem ji častokrát a vypadá jako Carrollova Alenka – cherubínek v čisťounkých viktoriánských šatečkách. Je možné, že dívčin duch sochu někdy oživuje a ona pak běhá a hraje si mezi hroby a v okolí hřbitova. Sám jsem ji ale nikdy neviděl.

Ale co. Socha byla prostě pryč.

Můj hrob patří k těm skromnějším. A je otevřený. Upíří šlechtična, která mi jej koupila, to tak zařídila. Obstarala mi také rakev v permanentní pohotovosti. Je to něco podobného jako prezidentský Air Force One, ale trochu morbidnější. Smrt Force One.

Můj náhrobek je prostý kámen se zlatým nápisem vytesaným tiskacími písmeny: HARRY DRESDEN. Pod ním je pozlacený pentagram – pěticípá hvězda v kruhu –, symbol magických sil ovládaných smrtelnou vůlí. Pod pentagramem text pokračuje: KDYŽ UMÍRAL, SNAŽIL SE O SPRÁVNOU VĚC.

Je to truchlivé místo.

Všichni samozřejmě musíme umřít. Na intelektuální úrovni to víme. Občas si to uvědomujeme, když jsme ještě docela mladí, a děsí nás to natolik, až přesvědčíme sami sebe, že pro příštích víc než deset let jsme nesmrtelní.

Nikdo nemyslí rád na smrt, ale je to věc, před kterou neutečete. Nezáleží na tom, co děláte, jak moc cvičíte, jestli se stravujete přísně podle víry, jak moc meditujete nebo se modlíte, kolik peněz dáváte své církvi. Tomu neoddiskutovatelnému, krutému faktu čelí každý na Zemi. Jednoho dne bude konec. Jednoho dne slunce vyjde, svět se bude točit dál, lidé se budou věnovat svým každodenním záležitostem, jen vy u toho nebudete. Budete nehybný. A studený.

A přes jakoukoli víru, svědectví těch, kteří přežili vlastní smrt, a obrazotvornost vypravěčů v průběhu celých dějin zůstává smrt naprostou záhadou. Nikdo doopravdy neví, co je potom. Za předpokladu, že nějaké potom je. Všichni slepě kráčíme vstříc tomu, co je za černou oponou.

Smrt.

Neuniknete jí.

Vy.

Zemřete.

To je hořká, děsivě reálná skutečnost, které je třeba čelit. Ale věřte mi, že když stojíte nad vlastním, otevřeným hrobem, vnímáte ji ve velice zřetelných barvách, v naprosto nové perspektivě a neskutečně plasticky.

Stál jsem ve světle říjnového měsíce mezi tichými náhrobky a pomníky, zadumaný a naštvaný zároveň. Na cvrčky už bylo zima, ale společnost mi dělal hluk dopravy, sirény, autoalarmy, tryskáče na obloze a vzdálená hlasitá hudba. Obvyklý puls nočního Chicaga. Z jezera Michigan jako každou noc stoupala mlha, ale dnes byla mimořádně hustá a její chapadla se plížila mezi hroby a ovíjela náhrob-

ky. Bylo ticho, vzduch sršel napětím pozdního podzimu. Halloween byl za dveřmi a hranice mezi Chicagem a duchovním světem, Neverneverem, byla nejtenčí. Vnímal jsem neklidné duchy hřbitova, z nichž většina byla příliš slabá na to, aby se zjevila očím smrtelníků, kteří vířili v kotoučích mlhy a ochutnávali energií nasycený vzduch.

Mouse seděl vedle mě, uši nastražené, soustředěně přejížděl očima sem a tam. Měl jsem dojem, že opravdu vidí věci, které já sotva cítím. Ale ať to bylo cokoli, nijak ho to neneklidňovalo. Seděl tiše a spokojeně, nevadilo mu, že si ruku v rukavici opírám o jeho hlavu.

Byl jsem oblečený do dlouhého koženého kabátu, černých vojenských pracovních kalhot a starých vojenských bot. V pravé ruce jsem držel čarodějnickou berlu, ručně vyřezanou z kusu dubového dřeva a po celé délce pokrytou runami a magickými znaky. Stříbrný pentagram od matky jsem měl zavěšený na krku. Přes spálenou kůži jsem na levém zápěstí téměř necítil stříbrný náramek s drobnými štíty, ale byl tam. V kapse pláště jsem měl velký svazek paliček česneku, který mě tlačil při každém přešlápnutí z nohy na nohu. Ta nesourodá sbírka by necvičenému oku mohla připadat neškodná, ale představovala magický arzenál, který mě mohl dostat z většiny potíží.

Mavra mi sice dala čestné slovo, ale měl jsem spoustu dalších nepřátel, kteří by si na mě rádi vystřelili. Nechtěl jsem ze sebe dělat snadný terč. Z postávání na strašidelném hřbitově jsem začínal být nervózní.

„No tak, kde to vázne?“ zamumlal jsem po několika minutách.

Mouse potichu hluboce zavrčel. Sotva jsem ho slyšel, ale v celé zmrzačené ruce jsem cítil, jak se napjal a roztřásl.

Sevřel jsem berlu a důkladně jsem se rozhlížel. Mouse dělal totéž a téměř okamžitě začal sledovat něco, co jsem

já neviděl. Ať to bylo cokoli, soudě podle Mousova pohledu se to blížilo. Ozvalo se tiché šustění. Mouse se nahrbil, natáhl čenich k mému hrobu a vycenil zuby.

Šel jsem ještě blíž k jámě. Cáry mlhy pluly po zelené trávě a stékaly dovnitř. Tiše jsem zamumlal, vytáhl amulet a soustředil do něho trochu vůle. Rozsvítil se tlumeným modrým světlem. Omotal jsem si šňůrku amuletu kolem prstů levé ruky, do pravé jsem sevřel berlu a zadíval se dolů do hrobu.

Mlha v něm náhle zhoustla a zkoncentrovala do tvaru seschlé mrtvoly. Mrtvoly ženy, vylouhované a vysušené dlouhými roky v hlíně. Mrtvola na sobě měla zelené dámské šaty a černou středověkou kytlici. Obojí bylo vyrobené z obyčejné bavlněné látky, takže nešlo o autentický historický oděv.

Teď už Mouse dunivě vrčel.

Mrtvola se posadila, otevřela mléčně bílé oči a zadívala se na mě. Zvedla ke mně ruku s bílou lilií. „Květina na tvůj hrob, čaroději Dresdene," zašeptala chraplavě.

„Máš zpoždění, Mavro."

„Foukal protivítr." Švihnula zápěstím, lilie obloukem vylétla z hrobu a přistála na mém náhrobku. Pak ji sama následovala. Pohybovala se s děsivou lehkostí a elegancí obrovského pavouka. Všiml jsem si, že na opasku má zavěšený meč a dýku. Obě zbraně vypadaly staře a byly opotřebované. Vsadil bych se, že to nebyly žádné repliky. Stála čelem ke mně na druhé straně hrobu, tvář lehce odvrácenou od modrého světla mého amuletu, a kalné oči upírala na Mouse. „Nechal sis ruku? Při takových spáleninách bych řekla, že ti ji budou muset amputovat."

„Je to moje ruka a nic ti do toho není. A plýtváš mým časem."

Rty mrtvoly se roztáhly do úsměvu a z koutků úst se odlouplo několik šupinek odumřelé kůže. Ježaté vlasy, připomínající seno, měla na prst dlouhé, ale několik pramenů barvy chlebové plísně jí dosahovalo až na ramena. „Tvá smrtelnost je příčinou netrpělivosti, Dresdene. Určitě si nechceš popovídat o přepadení mé tlupy?"

„Ne." Zavěsil jsem si amulet zpět na krk a ruku nechal položenou na Mousově hlavě. „Tohle není společenská návštěva. Udělalas podraz na Murphyovou a něco ode mě chceš. Do toho."

Její smích byl plný pavučin a skřípání smirkového papíru. „Když tě nemám na očích, zapomínám, jak jsi mladý. Život je pomíjivý, Dresdene. Jestli lpíš na svém, měl by sis ho užít."

„Je to zvláštní, ale výměna urážek se zombíky nepatří k mým oblíbeným činnostem." Mouse větu zdůraznil dalším burácivým zavrčením. Otočil jsem se. „Jestli je to všechno, odcházím."

Zasmála se tak, že jsem si málem pustil do kalhot. Snad to bylo tou hřbitovní atmosférou… Její smích prostě neměl nic společné s ničím, co obvykle smích vzbuzuje. Nebyla v něm žádná vřelost, lidskost. Laskavost ani radost. Byl stejný jako samotná Mavra. Seschlá lidská skořápka, ale pod ní něco z nejděsivějších nočních můr.

„Tak dobře," řekla Mavra. „Stručnost nade vše."

Ostražitě jsem se k ní znovu otočil. Na jejím chování se něco změnilo a spustilo to můj vnitřní alarm.

„Najdi Slovo Kemmlerovo." Otočila se k odchodu, tmavá sukně kolem ní zavířila a jednu ruku měla ledabyle položenou na jílci meče.

„Hej, to je všechno?" vyhrkl jsem přiškrceně.

„Všechno," opáčila a ani se neotočila.

„Počkej!"

Zůstala stát.

„Co to sakra je, to Slovo Kemmlerovo?“

„Cesta.“

„Kam?“

„K moci.“

„A ty ji chceš.“

„Ano.“

„A po mně chceš, abych ji našel.“

„Ano. Sám. Nikomu neříkej o naší dohodě ani o tom, co děláš.“

Zvolna jsem se nadechl. „Co se stane, když tě pošlu k čertu?“

Mavra mlčky zdvihla ruku. Mezi dvěma zetlelými prsty držela fotku. I v měsíčním světle jsem viděl, že je na ní Murphyová.

„Zastavím tě,“ řekl jsem. „A když ne, půjdu po tobě. Jestli jí ublížíš, zabiju tě tak příšerným způsobem, že se deset tvých posledních obětí zázračně uzdraví.“

„Ani se jí nebudu muset dotknout. Pošlu důkazy policii. Potrestají ji úřady smrtelníků.“

„To nemůžeš. Čarodějové a upíři jsou sice ve válce, ale smrtelníky z toho vynecháváme. Jakmile do války zapleteš úřady, udělá to i Rada. A pak Rudí. Můžeš způsobit globální chaos.“

„Snad, kdybych chtěla využít úřady smrtelníků proti tobě. Ty patříš k Bílé radě.“

Pochopil jsem a sevřel se mi žaludek. Byl jsem členem Bílé rady čarodějů, spořádaných obyvatel nadpřirozených hájemství.

Ale Murphyová ne.

„Ochránkyně občanů,“ zavrněla. „Obránkyně práva bude obviněná z vraždy a její jediné vysvětlení z ní v očích všech navíc udělá blázna. Je připravena zemřít v boji, ča-

roději, ale já jí nechystám pouhou smrt. Vymažu ji. Zničím všechno, co kdy udělala, co nosila v srdci."

„Mrcho."

„Taková už jsem." Ohlédla se. „Ale pokud nejsi odhodlaný zničit civilizaci smrtelníků, nebo aspoň její část, nemáš mě jak zastavit."

Někde ve mně explodoval vztek a prohnal se mi tělem a mozkem jako rudý plamen. Mouse udělal varovný krok směrem k Mavře a jeho vrčení vířilo mlhu. Ani jsem si neuvědomil, že mě vlastně následuje. „To si piš, že mám," zavrčel jsem. „Kdybych nesouhlasil s příměřím…"

Mavra se usmála a vycenila mrtvolně zažloutlé zuby. „Na místě bys mě zabil, čaroději. Ale to by sis moc nepomohl. Když to sama nezastavím, fotografie i ostatní důkazy se dostanou do rukou policie. A to udělám tehdy, až mi přineseš Slovo Kemmlerovo. Najdi ho. Přines mi ho do tří půlnocí od této chvíle, a já všechny důkazy předám tobě. Máš mé slovo."

Upustila fotografii. Než dopadla na zem, zaplála na vteřinu nepříjemným světlem. Ve vzduchu byl cítit nakyslý zápach spálených chemikálií.

Když jsem zvedl oči, byla Mavra pryč.

Pomalu jsem šel k fotografii. Potlačoval jsem vztek, abych mohl rozprostřít nadpřirozené smysly. Nikde poblíž jsem Mavru necítil. Pes přestával vrčet a po několika vteřinách už jen nejistě nasával vzduch. Vzápětí se uklidnil úplně. Nebyl jsem si úplně jistý, ale Mouse není jen tak obyčejný pes. Pokud necítí lumpy, pak se nikde v okolí opravdu žádní neplíží.

Upírka byla pryč.

Zvedl jsem fotku. Byla zničená. Temná energie vypálila přes tvář Murphyové skvrny ve tvaru číslic. Telefonní číslo. Mazané.

Můj spravedlivý hněv se rozplýval. Škoda. Jakmile byl pryč, zůstaly jen úzkostné obavy a strach.

Když nebudu pracovat pro jednu z nejhorších bestií, se kterou jsem měl kdy co do činění, Murphyová to příšerně odnese.

Řečená bestie pásla po moci. A měla sakra šibeniční termín. Jestliže Mavra něco potřebovala tak brzy, znamenalo to, že se schyluje k nějakému střetu. A tři půlnoci od nynějška ukazovaly na půlnoc Halloweenu. Kromě toho, že mi to zkazí narozeniny, bylo jasné, že se brzy do něčeho vloží černá magie. To mohlo znamenat jen jediné.

Nekromancie.

Stál jsem na potemnělém hřbitově, díval jsem se do vlastního hrobu a začínal jsem se třást. Zčásti zimou.

Připadal jsem si nesmírně osamělý.

Mouse trochu přidušeně zafuněl a opřel se mi o nohu.

„Tak pojď, chlapče. Půjdeš domů. Nemá smysl, abychom do toho byli zapleteni oba."

Kapitola třetí

Potřeboval jsem informace. Nejvyšší čas sestoupit do laboratoře.

Domů jsme se s Mousem vrátili mým věrným ořem, starým, otřískaným volkswagenem. Říkám mu Modrý brouk, přestože slovo modrý už jeho vzhled příliš nevystihuje. Některé části karoserie prošly výměnou a jsou teď bílé, žluté, červené nebo zelené. Můj automechanik Mike sice vyklepal víko motoru, které jsem pomačkal při srážce s jedním zloduchem, do víceméně původního tvaru, ale na lak jsem už neměl, proto se k barvám vozu přidala i šeď barvy základové.

Mouse už příliš vyrostl, a tak z vozu nevystupoval právě elegantně. Zabral celé zadní sedadlo, a když lezl dopředu, aby vystoupil dvířky u řidiče, vybavily se mi záběry rypouše sloního na jakémsi novozélandském parkovišti. Nakonec se ale vysoukal ven, funěl a šťastně vrtěl ocasem. Mouse se rád vozí v autě z místa na místo. Že to tentokrát bylo tajné setkání na strašidelném hřbitově, mu zřejmě náladu nezkazilo. Šlo jen o tu cestu, ne o cíl. Mouse byl zenový buddhista do morku kostí.

Mister ani Thomas se ještě nevrátili. Snažil jsem se na to příliš nemyslet. Když jsem Mistera našel, patřil jen sám sobě. Pořád se rád toulá. Postará se o sebe. Thomas kromě několika posledních měsíců svého života přežil i beze mě. I on se o sebe postará.

Ani o jednoho z nich jsem si nemusel dělat starosti, no ne?

No jo.

Zrušil jsem ochrany, kouzla, která můj domov chránila před různými nadpřirozenými vetřelci, a spolu s Mousem jsme vklouzli dovnitř. Trochu jsem přiložil do krbu a Mouse se před ním s vděčným zafuněním svalil. Pak jsem shodil kabát, popadl jsem silný flanelový plášť, colu a zamířil jsem dolů.

Bydlím v suterénu, ale pod kobercem mám poklop a pod ním jsou skládací dřevěné schůdky vedoucí do sklepní laboratoře. Celý rok je tam zima, proto nosím silný plášť. Trochu to kazí romantiku a čarodějné mystično, ale aspoň mi není zima.

„Bobe," řekl jsem, když jsem scházel do černočerné tmy. „Nažhav paměť. Mám práci."

První světýlka, která v místnosti zablikala, měla barvu i velikost plamene svíčky. Zářila z očních důlků lebky. Pomalu jasněla, až jsem viděl celou polici, na které lebka ležela. Polici tvořilo jedno prkno, byla plná svíček, románů, spousty drobností a vévodila jí vybělená lidská lebka.

„Konečně," zabručela lebka. „Nepotřebovals mě už pár týdnů."

„Začíná sezóna. Za ty roky se z Halloweenu stává rutina. Nemusím se tě ptát, když už znám odpovědi."

„Kdybys byl opravdu tak chytrý, nepotřeboval bys mě teď."

„To je pravda." Vyndal jsem z kapsy pláště krabičku kuchyňských zápalek a začal jsem zapalovat svíčky. Nejdřív ty na dlouhém plechovém stole uprostřed místnosti. „Ty jsi duch vědění, kdežto já pouhý člověk."

„Správně," protáhl Bob. „Je ti dobře, Harry?"

Pokračoval jsem v zapalování svíček na policích z bílého drátu a poncích u tří stěn kolem plechového stolu. Poličky přetékaly plastovými kelímky, hrnky, plechovkami od kávy, sáčky, krabičkami, pikslami, fiólami, lahvičkami

a všemi možnými drobnými obaly, jaké si dokážete představit. Byly plné věcí tak obyčejných, jako jsou textilní vlákna, i tak prazvláštních jako inkoust chobotnice. Na policích jsem měl i několik set kilo knih a zápisníků. Některé byly vzorně urovnané, jiné pohozené tam, kde jsem je upustil. V laboratoři jsem už nějakou dobu nebyl a skřítky sem také nepouštím, takže na všem už byla vrstvička prachu.

„Proč se ptáš?"

„No," navázal Bob obezřetně, „skládáš mi poklony a to není nikdy dobré. A navíc zapaluješ všechny svíčky sirkami."

„No a?"

„Mohl bys svíčky zapálit tím jednoduchým kouzlem, které sis vymyslel. A kvůli popálené ruce ti stále padá krabička. Proto jsi už vyškrtal sedm sirek."

Klopýtl jsem a krabička mi zase vypadla z nemotorných prstů v rukavici.

„Osm," řekl.

Potlačil jsem zavrčení, škrtl jsem další zápalkou, ale tak silně, že jsem ji zlomil.

„Devět," řekl Bob.

„Sklapni."

„Jasně, šéfe. V klapání jsem nejlepší." Zapálil jsem pár posledních svíček a Bob pokračoval: „Sešel jsi dolů proto, abych ti pomohl s výrobou nové plamenné hole?"

„Ne, Bobe. Mám jen jednu ruku. Jednou rukou nemůžu vyřezávat."

„Můžeš použít svěrák," navrhl.

„Nejsem připravený." Zmrzačené prsty pálily a cítil jsem v nich cukání. „Prostě… nejsem."

„Měl bys být," opáčil Bob. „Je to jen otázka času, než se objeví nějaká potvora a…"

Zpražil jsem lebku pohledem.

„No dobře, dobře.“ Kdyby měla lebka ruce, nejspíš by je zvedla na znamení, že se vzdává. „Chceš tedy říct, že stále nedokážeš použít plamennou magii.“

„Zatraceně,“ povzdechl jsem si. „Proto používám sirky namísto svíčkového kouzla. A nemám čas zabývat se novou plamennou holí. Nehoří to. Málokdy během dne potřebuju něco vyhodit do vzduchu nebo spálit na popel.“

„Necítíš vlhko, Harry? Nevidíš pyramidy?“

Zamrkal jsem. „Co?“

„Země volá Dresdena. Stojíš po kolena v Nilu.“

Hodil jsem po lebce krabičku sirek. Lhostejně se od ní odrazila a zbývající zápalky se rozlétly po podlaze. „Šetři si tu psychoanalýzu pro sebe,“ zavrčel jsem. „Čeká nás práce.“

„Jo, máš pravdu, Harry. Co já vůbec vím?“

Zamračil jsem se na Boba a přitáhl jsem si židli ke stolu. Vyndal jsem tužku a zápisník. „Naše dnešní otázka zní, co víš o jakémsi Slovu Kemmlerově?“

Bob mlaskl, což bylo zvlášť působivé, protože mu k tomu chyběl jazyk a sliny. Ale možná ho přeceňuji. I když dokáže říct B, třebaže nemá rty. „Můžeš mi dát nějaký výchozí bod?“

„Nevím to jistě. Ale něco mi říká, že by to mohlo mít něco společného s nekromancií.“

Bob hvízdl. „Doufám, že ne.“

„Proč?“

„Protože ten Kemmler byl šílený magor. Vážně. Byl nemocný, Harry. Zlý.“

To mě upoutalo. Bob lebka je vzdušný duch, bytost, která existuje ve světě vědění bez morálky. V konfliktu dobra a zla měl trochu zmatek, proto měl jen velice mlhavou představu, kde je hranice mezi nimi. Jestli si tedy Bob o někom myslel, že je zlý… Kemmler musel opravdu výrazně vybočovat.

„Co udělal? Proč byl tak zlý?“

„Nejvíc ho proslavila první světová válka.“

„To je všechno?“

„V podstatě. Bylo to skoro sto padesát let práce a on měl prsty prakticky ve všem. Zmizel po skončení konfliktů a objevil se až během druhé světové války, kdy začal zavádět masové hroby. Běsnil ve východní Evropě, tam to i bez jeho pomoci bylo strašlivé. Nikdo neví, kolik lidí vlastně zabil.“

„Kristepane! Proč dělal takové věci?“

„Odhad? Byl abnormálně šílený. Navíc zlý.“

„Říkáš ‚byl‘. Minulý čas?“

„Přesně. Po tom, co udělal, ho v roce 1961 Bílá rada dopadla a dala mu to sežrat.“

„Myslíš Strážce?“

„Myslím Bílou radu. Merlina, celou Starší radu, drsné komando z Archangelsku, Strážce a všechny čaroděje a spojence čarodějů, na které se dalo aspoň trochu spolehnout.“

Zamrkal jsem. „To všechno kvůli jednomu člověku?“

„Pokud jde o výše zmíněného běsa, Harry, byl to nekromant. Vládl nad mrtvými. Obcoval s démony, byl kamarád se všemi upírskými dvory, s každou zrůdou v Evropě a s těmi nejodpornějšími zrůdami z nadpřirozeného světa. A navíc měl svůj kádr malých Kemmlerů, kteří mu pomáhali. Učedníky. A rabiáty všeho druhu.“

„Zatraceně.“

„Nepochybně byl zatracený,“ opáčil Bob. „Zabili ho opravdu dobře. Mockrát. Když ho Strážci sprovodili ze světa počátkem devatenáctého století, objevil se znovu, tak si podruhé dali sakra pozor. Dobře, že už tu ten psychotik není.“

Zamrkal jsem. „Tys ho znal?“

„Já ti to neřekl?“ otázal se Bob. „Vlastnil mě asi čtyřicet let.“

„Tys pracoval pro toho netvora?“

„Dělám, co dělám,“ odpověděl Bob povýšeně.

„Jak tě tedy dostal Justin?“

„Justin DuMorne byl v době posledního Kemmlerova zápasu Strážcem, Harry. Vytáhl mě z doutnajících trosek jeho laboratoře. Podobně jako tys mě vytáhl z doutnajících trosek laboratoře Justinovy, když jsi ho zabil. Kruh života. Jako ta píseň od Eltona Johna.“

Bylo mi víc než jen trochu zima. Kousl jsem se do rtu a položil jsem tužku. Měl jsem pocit, že o další konverzaci nechci mít písemný záznam. „Tak co je to Slovo Kemmlerovo, Bobe?“

„Nemám zdání.“

Zpražil jsem ho pohledem. „Jak to, že nemáš zdání? Myslel jsem, žes byl jeho lebečním Pátkem.“

„No jo,“ opáčil Bob a jeho oční světélka se neklidně zatřepetala. „Moc si z toho období nepamatuju.“

Trpce jsem se zasmál. „Bobe, ty přece nikdy nic nezapomeneš.“

„Ne,“ hlesl Bob přiškrceným hláskem. „Pokud sám nechci, Harry.“

Zamračil jsem se a zhluboka jsem se nadechl. „Takže říkáš, žes úmyslně zapomněl na věci týkající se Kemmlera?“

„Nebo jsem byl přinucený. Hm, Harry, můžu ven? Jen po laboratoři. Dokud si budeme povídat.“

Několikrát jsem zamrkal. Bob byl v lepším případě samá kulišárna. Ven jsem ho pouštěl jen tehdy, když jsem potřeboval získat specifické informace. A i když mě často přemlouval, abych ho pustil za nějakou jeho perverzní rošťárnou, nikdy to nedělal během rozhovoru. „Jasně. Zůstaň v laboratoři a do lebky se vrať, jakmile skončíme rozhovor.“

„Dobře.“ Z očí lebky vylétl obláček zářícího prachu, jako jiskry, když hrábnete do ohně, a zamířil do protějšího rohu laboratoře. „Tak kdy začneme pracovat na nové plamenné holi?“

„Bobe, bavíme se o Slovu Kemmlerovu.“

Světélka neklidně přelétla na druhou stranu a protáhla se mezi dřevěnými schůdky jako zářící šroubovice. „Ty mluvíš o Slovu Kemmlerovu.“ Zářící obláček se natáhl a souběžně se mezi schůdky proplétal nahoru a dolů. „Já si připravuju číslo do Vegas. Hele, teď jsem DNA.“

„Mohl bys přestat blbnout? Vzpomeneš si aspoň na něco o Kemmlerovi?“

„Ano.“ Bobovi se chvěl hlas a jiskřičky se znovu přeskupily do obyčejného obláčku.

„Tak mi řekni, co víš.“

„Je to příkaz?“

Zamrkal jsem. „Musí být?“

„Neměl bys mi to přikazovat, Harry.“

„Proč?“

Světelný obláček bezcílně poskakoval po laboratoři. „Protože já jsem vědění. Ztráta vědomostí o Kemmlerovi mi vzala… veliký kus bytí. Jako kdyby ti někdo usekl ruku.“

Asi jsem mu začínal rozumět. „Bolí to.“

Světélka nejistě zavířila. „Vždycky to bolí. Ale je to ještě horší.“

„Když to bude bolet, přestanu, a jakmile domluvíme, zase zapomeneš.“

„Ale…“

„To je příkaz, Bobe. Mluv.“

Bob se zatřásl.

Byl to bizarní pohled. Světelný obláček se zachvěl jako pod nejistým dechem větru a pak se najednou posunul.

Trhnul sebou na stranu tak rychle, jako kdybych se díval s jedním okem zavřeným a pak najednou oči prohodil.

„Tak tedy Kemmler, dobře." Světýlka se usadila na opačném konci stolu a vytvořila dokonalou kouli. „Co chceš vědět, čaroději?"

Ostražitě jsem světélka pozoroval, ale zdálo se, že je všechno v pořádku. Až na to, že Bob byl najednou velice klidný. A geometrický. „Řekni mi, co je to Slovo Kemmlerovo."

Světélka šarlatově zažhnula. „Vědění. Pravda. Moc."

„Hm. Trochu konkrétněji?"

„Mistr sepsal své učení, čaroději, aby se ti, kteří přijdou po něm, z něho mohli poučit. Aby se poučili o pravé moci magie."

„Chceš říct, aby se něco naučili o nekromancii."

Bobův hlas získal pohrdavý nádech. „To, čemu ty říkáš magie, je jen snůška salónních triků v porovnání s mocí mistrova života a samotné smrti."

„To je asi věc názoru," opáčil jsem.

„Mnohem víc. Je to pravda. Pravda, která se zjeví těm, kdo ji hledají."

„Co tím myslíš?"

Zablesklo se a v obláčku rudých světélek se objevily bílé oči. Nedívaly se nijak hezky. „Mám ti ukázat začátek cesty? Smrt je tvojí součástí, Dresdene. Je vetkána do přediva tvého těla. Jsi souborem částí. Každá z nich umírá a zároveň se znovu rodí a přestavuje."

Bílé oči byly chladné. Ne chladné jako horský potok. Chladné jako hřbitovní mlha. Nic podobného jsem v životě neviděl.

Ale nemělo smysl Boba přerušovat, když konečně prozrazoval nějaké informace.

A tak úžasně zářil.

„I teď tě zdobí mrtvá tkáň. Nehty. Vlasy. Pečuješ o ně jako každý smrtelník. Vaše ženy si je zdobí. Svádějí jimi. Není třeba se bát smrti, příteli. Je to milenka, která čeká, až tě obejme. Cítíš ji, když víš, jaký je její dotek. Chladný, pozvolný, něžný."

Měl pravdu. Pod nehty a pod vlasy jsem cítil chladivé mravenčení. Na okamžik jsem myslel, že to bolí, ale pak jsem si uvědomil, že je to jen svědění v místech, kde se ta chladivá energie otírala o krev pulsující pod kůží. Nebýt krve, byl by ten chlad jen čistá, nekonečná něha.

„Přijmi trochu smrti, příteli. A ona tě povede k dalšímu. Otevři ústa."

Udělal jsem to. Už tak jsem zíral na to světlo. Bylo natolik úžasné, že si zasloužilo, aby mi trochu spadla čelist. Sotva jsem si všiml zrnka temně modrého světla, které vylétlo z jednoho oka a zamířilo k mým ústům. Chlad narůstal a zrnko mi narazilo do jazyka jako termonukleární mátový bonbón. Ledově žhnoucí, hořce spalující, sladký a…

… a špatný. Vyplivl jsem ho, couvl a zdvihl jsem ruce před obličej. Padl jsem na podlahu a tělem se mi šířila tupá malátnost.

„Pozdě!" zakrákal duch. Vznesl se, vířil kolem mě a chechtal se. „Mistr nebude rád, že ses hrabal v myšlenkách jeho služebníka."

Chlad se rozlézal, ale nebyl to čistě fyzický pocit. Snoubila se s ním nemilosrdná prázdnota, bezhvězdí a mrazení, hladově se sápalo nejenom po mém těle, ale i po mně. Cítil jsem, jak mě chapadla chladu prohmatávají, zpomalují mi srdce a úží dech.

„Víš vůbec, jak dlouho jsem na tohle čekal?" předl duch a poletoval nade mnou. „Jak dlouho jsem jen seděl a byl uzamčený ve vlastních myšlenkách? Jak dlouho jsem čekal na tuhle šanci? Konečně se tě zbavím, tupý obre."

„Bobe," zachrčel jsem. „Domluvili jsme."

Duchova šarlatová světla náhle vztekle vzplála. Táhle zařval, až se všechny police roztřásly, a já měl pocit, že se mi rozskočí hlava. Pak obláček prolétl místností a lebka ho nasála očními důlky jako nějaká pekelná výlevka.

Když i poslední zrnko mihotavého světla zmizelo v lebce, ten strašný chlad trochu povolil a já se schoulil do klubíčka. Soustředil jsem vůli a snažil se chlad úplně zahnat. Chvíli to trvalo, ale i když jsem už zase cítil prsty, děsivá prázdnota mi stále lpěla na nehtech. Po chvíli jsem se už dokázal posadit.

Tiskl jsem si kolena k bradě a byl jsem k smrti vyděšený. Vždycky jsem věděl, že Bob je nesmírně cenný a že žádný duch s tak rozsáhlým věděním nemůže být slabý. Ale nebyl jsem připravený na hrubou sílu, jíž vládl, ani na zášť, s níž to dělal. Nepředpokládal jsem, že Bob je spícím netvorem, který čeká na probuzení. Bob měl být můj přenosný kejklíř a rozumbrada.

Božínku, ani nevím, kdy jsem naposledy stál proti démonovi s tak hrubou psychickou silou. Kdybych byl jen o vteřinu pomalejší nebo, k čertu, zapomněl na podmínku, která Boba vrátila zpět do lebky a znovu odstranila temné vzpomínky, byl bych už mrtvý. Možná mrtvý, a ještě něco navíc.

A byla by to jen moje vlastní hloupá chyba.

„Harry?" ozval se Bob.

Trhl jsem sebou a tiše jsem zasténal. Pak jsem se trochu sebral a podíval jsem se na lebku. Spočívala na své polici a její zlatooranžová oční světla měla zase svoji barvu. „Uf. Ahoj."

„Máš modré rty," zašeptal Bob.

„Jo."

„Co se stalo?"

„Trochu se tu ochladilo."

„Já."

„Jo."

„Promiň, Harry. Snažil jsem se ti to vysvětlit."

„Já vím. Nedošlo mi to."

„Kemmler byl zlý, Harry. Překroutil moji podstatu. Zničil jsem většinu svých vzpomínek na období s ním a uzamkl jsem ty, které jsem zničit nemohl. Protože jsem nechtěl být takový."

„Nebudeš," opáčil jsem polohlasem. „Teď mě poslouchej, Bobe. Přikazuji ti, abys ty vzpomínky už nikdy neobnovoval. Nikdy je nevyvolávej. Nesmíš uposlechnout žádný příkaz k jejich vyvolání. Od téhle chvíle jsou u ledu. Rozumíš?"

„Když to udělám, Harry, nebudu ti už moc užitečný," namítl opatrně. „Budeš na to sám."

„To nech na mně. Je to příkaz, Bobe."

Lebka vydechla úlevou. „Díky, Harry."

„To nestojí za řeč. Doslova."

„Dobře."

„Tak fajn. Pokračujeme. Vzpomeneš si na nějaké obecné informace o Kemmlerovi?"

„Nic, co bys nenašel i jinde. Ale obecné vědomosti jsem o něm získal, když byl Justin u Strážců."

„Tak dobře. Když jsem se zeptal, co je to Slovo Kemmlerovo, řekls, vlastně tvé druhé já řeklo, že Kemmler sepsal své učení. Došlo mi tedy, že je to kniha."

„Zřejmě," souhlasil Bob. „Podle záznamů Rady sepsal Kemmler tři knihy: Krev Kemmlerova, Mysl Kemmlerova a Srdce Kemmlerovo."

„Vydal je?"

„Vlastním nákladem. Šířil je po Evropě."

„A důsledek?"

„Až příliš mnoho druhořadých čarodějů se dostalo k nekromancii."

Přikývl jsem. „Co se dělo dál?"

„Strážci spustili svoji vlastní rozsáhlou verzi 451 stupňů Fahrenheita. Zhruba dvacet let vyhledávali a ničili výtisky. Předpokládají, že našli všechny."

Hvízdl jsem. „Takže jestli je Slovo Kemmlerovo čtvrtým rukopisem…?"

„Tak je zle."

„Proč?"

„Protože někteří Kemmlerovi učedníci ze sítě Bílé rady vyklouzli. Jsou stále tady. Pokud se dostanou k další dávce lekcí nekromancie, umocní to jejich talent. Mohou ho pak použít k opravdu příšerným věcem."

„Jsou to čarodějové?"

„Ano, černokněžníci."

„Kolik jich je?"

„Nanejvýš čtyři pět, ale informace Strážců jsou kusé."

„To vypadá, že by si s tím Strážci měli poradit."

„Pokud ovšem čtvrtá kniha neobsahuje zbytek toho, co je chtěl Kemmler naučit," poznamenal Bob. „V tom případě by nám tu pak běhali nejmíň čtyři Kemmlerové."

„Do pytle." Dopadl jsem svým unaveným zadkem zpět na židli a zamnul jsem si čelo. „A nebude to náhoda, že máme Halloween za dveřmi."

„Čas, kdy je hranice mezi světem smrtelníků a duchů nejslabší," pravil Bob.

„Jako tehdy, když ten parchant Noční můra pronásledoval moje přátele." Zadíval jsem se na Boba. „Ale aby to dokázal, musel hranice oslabit ještě víc. On a Bianca trýznili duchy, aby hranice co nejvíc narušili. Musí to být duch, aby způsobil turbulence potřebné k veliké magii?"

„Ne. Ale je to jeden způsob. Jinak musíš použít určité rituály a oběti."

„Myslíš vraždy."

„Přesně tak."

Zamračil jsem se a přikývl jsem. „Musejí napřed vynaložit určitou energii, aby dali věci do pohybu a mohli začít velké nekromantické dílo. Jako když se na skokanském prkně rozhoupáš předtím, než skočíš."

„Trefný, i když poněkud hrubý aforismus," poznamenal Bob. „Pokud chceš provozovat nekromancii na Kemmlerově úrovni, musíš se trochu připravit. Dokonce i o Halloweenu." Povzdechl si. „Ale nijak zvlášť ti to nepomůže."

Vstal jsem a zamířil jsem ke schůdkům. „Pomůže mi to víc, než si myslíš. Zažiješ nová dobrodružství."

Oční světýlka lebky se rozzářila. „Vážně? Tedy, určitě. Ale proč?"

„Protože pokud se někdo chystá na veliké zlé kouzlo, nechal po sobě těla. Jestli to tak je, mám místo, odkud je můžu sledovat a zjistit, co se děje."

„Kam jdeš, Harry?" zavolal za mnou Bob, když jsem vyšel z laboratoře.

Strčil jsem hlavu zpátky. „Do márnice."

Čtvrtá kapitola

Chicago má uhozenou márnici. Už se jí nesmí říkat márnice, protože teď je to Forenzní institut. Ani ji nevede koroner, protože teď se jmenuje soudní lékař. Nachází se na West Harrison Street, v hogofogo průmyslovém parku, který se specializuje na různé biotechnologie. Je hezká. Kolem jsou udržované trávníky, pěkně zastřižené stromy a keře, je odtamtud krásný výhled na siluetu města a je to blízko na dálnici.

Márnice je nehorázně veliká. Ale také velice tichá. Bez ohledu na okolní úpravu a antiseptická pojmenování je to stále místo, kam vozí mrtvoly, aby se v nich šťourali a rozřezávali je.

Modrého brouka jsem nechal na parkovišti vedlejšího komplexu. Márnice má víc než průměrný bezpečnostní systém a já nechtěl, aby o mně věděli zbytečně dopředu. Vzal jsem ze zadního sedadla úplatek a zamířil jsem ke dveřím kanceláře soudního lékaře. Zaklepal jsem a zamával jsem zalaminovanou kartičkou, kterou jsem dostal od policie. Díky ní vypadám jako oficiální policejní úředník. Dveře zabzučely. Vešel jsem dovnitř a pokývl urostlému strážnému, který seděl stranou u obyčejného stolu a četl časopis.

„Ahoj, Phile."

„Dobrej večír, Dresdene. Jdeš oficiálně?"

Zvedl jsem dřevěnou krabici napěchovanou pivem z McAnallyho minipivovaru. „Neoficiálně. Tohle je taky neoficiální."

„Hosana," protáhl Phil. „Miluju neoficiální pivo." Hodil si nohy zpět na stůl a znovu otevřel časopis. Postavil jsem

krabici vedle stolu, aby ji nebylo ode dveří vidět. „Jak to, že jsem o tom baru nikdy neslyšel?“

„Je to jenom místní hospůdka,“ opáčil jsem. Už jsem mu neřekl, že zásobuje nadpřirozené společenstvo a rozhodně se nesnaží přitahovat pozornost.

„Někdy mě tam musíš vzít.“

„Určitě. Je tady?“

„V pitevně,“ opáčil a sáhl po jednom pivu. Palcem je otevřel a s pohledem upřeným do časopisu si pořádně přihnul. „Ááách, víš, kdyby někdo přišel támhle těmi dveřmi, řekl bych mu, ať si pohne, než někdo přijede,“ poznamenal filosoficky.

„Padám,“ řekl jsem a už jsem spěchal do chodeb za foyer.

V márnici, tedy vlastně ve Forenzním institutu, je několik piteven, chtěl jsem říct vyšetřovacích místností. Ale věděl jsem, že člověk, kterého hledám, bude v té nejmenší a nejvzdálenější od vchodu.

Waldo Butters, kromě toho, že měl tu smůlu a narodil se rodičům, kteří mu nedokázali vybrat přiměřeně mužné jméno, byl také poznamenaný smyslem pro poctivost, čestnost a morální odvahou. A to v takové míře, že podle toho i jednal. Když vyšetřoval těla tvorů, které jsem spálil téměř na brikety, popsal je ve své zprávě jako „humanoidní, ale zcela jistě ne lidská“.

To byl úplně postačující popis zbytků několika netopýřích upírů Rudého dvora, ale protože všichni vědí, že neexistuje nic jako „humanoidní, ale zcela jistě ne lidské“, a protože to byla naprosto zjevně lidská těla strašlivě zdeformovaná žárem, skončil Butters na devadesát dní na psychiatrii. Poté musel vybojovat právní bitvu jen proto, aby si udržel zaměstnání. Jeho nadřízení ho chtěli uklidit, proto mu dali tu nejhorší práci, na kterou přišli. Ale Butters se nedal a většinou si bral noční a víkendové směny.

Doktor byl uvnitř. Chodbou zněla veselá polka. Ale hudba byla nějak mimo. Butters si obvykle pouštěl své nahrávky velice nahlas a já si zvykl poslouchat nejlepší interprety polky ve vesmíru. Ten, kdo hrál teď, hrál sice energicky, ale nevyrovnaně. Hudba byla plná nečekaných pauz a rychlých přechodů, ale přece jen se nějak držela rytmu velkého bubnu. Celek působil vesele a rozverně.

Otevřel jsem dveře a uviděl zdroj té quasimodovské polky.

Butters je malý chlapík, tak sotva sto šedesát centimetrů v botách a padesát kilogramů i s postelí. Oblečený byl do modrého nemocničního oděvu a tenisek. Měl tuhé, zježené vlasy, které mu dodávaly výraz nepřetržitého překvapení. Asi jako kdyby seděl na elektrickém křesle. Na očích měl sluneční brýle, jaké nosí Tom Cruise, a vypadal jako dokonalý Polkastein.

Na zádech měl přivázaný basový buben a od kotníků mu vedly dráty připevněné k paličkám na rámu. Buben bušil podle toho, jak dupal nohama. Na útlých ramenou měl navlečenou malou, ale opravdovou tubu a od loktů mu vedla další drátěná táhla, která se pohybovala v rytmu „bum" a „prásk". Na hruď si zavěsil akordeon a z něj trčel klarinet nasazený tak, aby měl plátek blízko úst. A nakonec, přisámbohu, na hlavě měl řemínkem přivázaný činel.

Zarudlý zpocený Butters pochodoval na místě, křenil se a usilovně tahal akordeon. Stál jsem tam a zíral, protože jsem sice viděl spoustu podivných věcí, ale tohle ještě ne. Butters zahrál závěr a energicky švihl hlavou k tubě. To mělo za následek ohlušující zařinčení činelu. Posledním pohybem jsem se mu dostal do periferního vidění. Překvapeně nadskočil.

Udělal to tak důkladně, že ztratil rovnováhu a za kovového rachotu činelu, zaržání tuby a chaotického třesk-

nutí bubnu se zhroutil na zem. Akordeon vydal táhlý, kvílivý vzdech.

„Buttersi."

„Bezva, Harry," zasupěl z hromady nástrojů.

„Koukám, že nevíš, kam dřív skočit."

Unikl mu dobře utajený sarkasmus. „To si piš. Piluju formu. Zítra večer je na Oktoberfestu soutěž kapel."

„Myslel jsem, že po loňském výstupu tam už nepůjdeš."

„Pche. Jolly Rogers se mi nebudou takhle posmívat. Jen si to vezmi. Pět chlapů jménem Rogers. Kolik polky můžou mít v těle?"

„Nemám nejmenší tušení," odvětil jsem po pravdě.

Butters se na mě zakřenil. „Letos je porazím."

Nedokázal jsem si pomoct a musel jsem se usmát. „Potřebuješ z toho nějak dostat?"

„Kdepak, to zvládnu," opáčil bujaře a začal rozepínat ty své postroje. „Co tady vlastně děláš? Kontrolu máš až za týden. Zlobí tě ruka?"

„Ani ne. Ale chtěl bych si s tebou promluvit o…"

„Ach!" Nechal všechno ležet na zemi a odhopkal ke stolu v rohu. „Než začneš, našel jsem něco zajímavého."

„Rád bych si pokecal, Buttersi, ale mám hrozně naspěch."

„Vážně?" otázal se schlíple.

„Mám případ a potřebuji zjistit, jestli nevíš něco užitečného."

„Hm. Ty máš pořád nějaké případy. Tohle je důležité. Cos ke mně začal chodit s tou rukou, dost jsem pátral. A závěry, které jsem byl schopný extrapolovat z…"

Povzdechl jsem si. „Hele, Buttersi, vážně děsně spěchám. Nejvýš pět slov, jasné?"

Opřel se rukama o stůl a změřil si mě jiskrným pohledem. „Už vím, proč čarodějové žijí věčně." Na vteřinku se

zamyslel. „Počkat, to je šest slov. No nic. O čem jsi to chtěl mluvit?“

Spadla mi brada. Zavřel jsem ústa a zíral jsem na něho. „Takové chytráky nemá nikdo rád, Buttersi.“

Zašklebil se. „Říkal jsem ti, že je to důležité.“

„Čarodějové nežijí věčně,“ opravil jsem ho. „Jenom hodně dlouho.“

Butters pokrčil rameny a vytahoval další složky. Rozsvítil negatoskop a začal proti světlu prohlížet rentgenové snímky. „Hele, já stále ještě nevím, jestli ti baštím ten tajemný svět magie, ale podle toho, cos říkal, žijí čarodějové pětkrát až šestkrát déle než obyčejní lidé. Pro většinu mých známých je to prakticky věčnost. A na vlastní oči jsem se přesvědčil, že na tom něco bude. Pojď sem.“

Šel jsem blíž a zadíval jsem se na snímky. „Hele, ty jsou moje, ne?“

„Jo. Když jsem použil jeden starší přístroj, vyšlo mi jich asi patnáct procent. A tady jsou tři nebo čtyři, které přežily to, čím degraduješ rentgenové záření.“

Ukázal jsem na první snímek. „Uf. Tohle je to střelné zranění z Michiganu.“ Byla na něm moje kyčelní kost se spoustou prasklin. Do toho místa mě zasáhla kulka malé ráže. Moc nechybělo a měl jsem roztříštěnou pánev, možná bych to ani nepřežil. „Udělali ho hned v nemocnici.“

„Správně. A tenhle snímek je starý pár let.“ Ukázal na druhý. „Vidíš ty praskliny? V místech, kde srostly, jsou světlejší. Podle toho se to pozná.“

„No dobře. A co?“

„A co? Podívej se na tenhle.“ Vytáhl třetí snímek. Byl stejný jako ty předtím, jen bez jediné světlé nebo tmavé čáry. Poklepal na něj prstem a vykulil na mě oči.

„Co má být?“

Pomalu zamrkal. „Harry, tenhle snímek je starý dva měsíce. Všimni si, že je bez kazu."

„No a? Uzdravil jsem se, ne?"

Podrážděně zafuněl. „Stojíš si na vedení, Harry. Tohle kosti nedělají. Když srostou, zůstane ti na tom místě jizva na celý život. Tedy spíš mně. Tobě ne."

Zamračil jsem se. „A co to má společného s délkou života čarodějů?"

Butters netrpělivě mávl rukou. „Hele, tady je další. Naštípnutá pažní kost. Žádná střelná rána. Stalo se ti to při pádu z vlaku pár dní předtím, než jsme se setkali. Byla to jen prasklina. Ani jsi o ní nevěděl a spravila to dlaha na pár dní. Zahojila se dřív, než tě pustili z nemocnice."

„A co je na tom zvláštního?"

„Nic," opáčil Butters. „Ale podívej, je to tady zase. Jizva po srůstu. A na třetím je fuč. Tvoje paže je úplně normální."

„Možná jenom piju moc mléka."

Butters zamručel. „Hele, Harry, jsi jako ze železa. Měl jsi spoustu zranění." Vytáhl složku s mými zdravotními záznamy a s nemalým úsilím ji hodil na stůl. Je pravda, že některé telefonní seznamy bývají menší. „A klidně se vsadím, žes měl spoustu bebíček, se kterými jsi k doktorovi ani nešel."

„Jasně."

„Jsi otlučený přinejmenším stejně jako profesionální sportovec. Myslím hokejisty a fotbalisty. Možná i víc než někteří automobiloví závodníci."

„Oni se potlučou?"

„Když se živíš tím, že řídíš půl tuny železa třetinovou rychlostí zvuku, přivodíš si ledajaká zranění," odvětil vážně. „V té rychlosti ti i nevinně vyhlížející bouračky s tělem pěkně zamávají. Měls někdy bouračku při nízké rychlosti?"

„Jo. Celý týden jsem byl rozbolavělý."

„Přesně tak. A teď si to vynásob. Tihle chlapíci i ostatní sportovci dostávají pořádně zabrat. Vzniká u nich psychická i fyzická odolnost, která jim dovoluje ignorovat bolest a překonávat zranění. Ale ta zranění tam jsou a kumulují se. Proto jsou ze spousty fotbalistů, boxerů a podobných týpků po třicítce mrzáci. Po zranění se sice většina funkcí obnoví, ale poškození tam jsou a postupně se sčítají."

„Znovu se ptám, co to má společného se mnou?"

„Ty nejsi kumulativní."

„É?"

„Tvé tělo neskončí s opravami ve chvíli, kdy zase začne fungovat. Pokračuje, dokud poškození úplně nezmizí." Zíral na mě. „Chápeš, jak je to neuvěřitelně významné?"

„Asi ne."

„Harry, to je nejspíš důvod, proč lidé stárnou. Tělo je jeden obrovský soubor buněk. Většina z nich se nějak poškodí, opotřebuje a odumře. Tvoje tělo je nahradí. Je to neustálý proces. Ale jde o to, že pokaždé, když tělo něco nahradí, je to méně dokonalé než to, co bylo předtím."

„Kopie kopie. Jo, o tom jsem už slyšel."

„Správně. Proto dokážeš tahle zranění vyléčit. Proto máš schopnost žít tak dlouho. Tvoje kopie jsou dokonalé. Přinejmenším neskonale dokonalejší než kopie ostatních lidí."

Zamžikal jsem. „Chceš říct, že si dokážu vyléčit jakékoli zranění?"

„Ano. Ale ne jako mutanti ve filmu. Když ti někdo prosekne tepnu, budeš krvácet. Ale přežiješ-li to, tvoje tělo se zřejmě za nějaký čas dokáže opravit téměř dokonale. Může to trvat měsíce, možná několik let, ale dokážeš se uzdravit i v případech, kdy jsou jiní lidé v koncích."

Podíval jsem se na něho a pak na ruku v rukavici. Chtěl jsem promluvit, ale v krku jsem měl knedlík.

„Jo," pokračoval drobný doktor tichým hlasem. „Mys-

lím, že za čas budeš mít ruku zase jako dřív. Neodumřela ani neodpadla. Stále je v ní živá tkáň. Zdá se, že během času spálenou tkáň nahradíš a dorostou ti nervy."

„To…" zajíkl jsem se a polkl. „To by bylo fajn."

„Myslím, že tomu můžeme pomoct terapií. Probereme to při tvé příští návštěvě. Pak s tím můžeme začít."

„Buttersi… člověče. To je…"

„Opravdu vzrušující," řekl s rozzářenýma očima.

„Chtěl jsem říct úžasné," hlesl jsem. „A pak jsem ti chtěl poděkovat."

Ušklíbl se a pokrčil rameny. „Co na srdci, to na jazyku."

Díval jsem se na svoji ruku a zkoušel jsem pohnout prsty. Trochu to šlo. „Proč?"

„Jaké proč?"

„Proč dovedu dělat dobré kopie?"

Dlouze vydechl a prohrábl si tuhé vlasy. „Nemám sebemenší tušení. Dobrý, co?"

Díval jsem se na rentgenový snímek a pak jsem si strčil ruku do kapsy. „Doufal jsem, že mi pomůžeš získat informace."

„Jasně, jasně." Šel ke svému hudebnímu obleku a začal ho uklízet stranou. „Děje se něco?"

„Doufám, že ne. Ale řekněme, že mám hodně špatný pocit. Potřeboval bych vědět, jestli se v okolí v posledních dvou dnech nevyskytla podivná úmrtí."

„V jakém smyslu podivná?"

„Řekněme hodně kruté násilí nebo způsob zabití, který by se dal označit za rituální vraždu. Beru i známky mučení před smrtí."

„Nic se mi nevybavuje," řekl Butters, sundal si sluneční brýle a nasadil si své obvyklé brýle s černými obroučkami. „Ale dneska jsem ještě neskončil. Počkej, podívám se do záznamů, koho ještě máme v chladničce."

„Díky."

Butters smetl ze židle několik reklam a posadil se.

Zpod lékařského časopisu vytáhl klávesnici a významně si mě změřil.

„No jo." Odcouval jsem k protější stěně. Moje blízkost způsobuje počítačům rozličné potíže. Murphyová mi stále nemůže zapomenout, jak jsem jí uškvařil hard disk, i když se to stalo jen jednou.

Butters se ponořil do počítače. „Ne," řekl po chvilce čtení a datlování. „Ale počkej. Tady někoho ubodali, jenže se to stalo nahoře, na severovýchodě státu."

„To není ono. Měl by to být někdo místní. Z Chicaga nebo okolí."

„Hm. Vy detektivové býváte hrozně vybíraví." Přejížděl pohledem obrazovku. „Střelba v restauraci?"

„Určitě ne. Rituální vražda chce víc soukromí."

„Myslím, že nemáš štěstí, Harry. Přivezli pár důležitějších mrtvol a ty si rozebrala denní šichta."

„Hm."

„To mi vyprávěj. Dělal jsem na jednom alkoholikovi a na chudákovi, co spadnul pod traktor. Bylo třeba vyšetřit ho na alkohol a drogy, ale to je…" Zarazil se.

„To je zvláštní."

Nastražil jsem uši. „Co je zvláštní?"

„Můj šéf, doktor Brioche, mi přesunul jeden svůj případ. Dal mi ho na seznam, ale vůbec mě na to neupozornil. Ani neposlal e-mail, mizera."

Zamračil jsem se. „Stává se to často?"

„Že se snaží, aby to vypadalo, že nezvládám svou práci, a mohl mě vyrazit? Je to novinka, ale je to v duchu mého působení tady."

„Možná měl prostě jen moc práce."

„A možná na mě v ložnici čeká Liv Tylerová, aby mi namasírovala nohy."

„No jo. Co je to za mrtvolu?“

„Nějaký pan Eduardo Anthony Mendoza,“ četl Butters. „Srazil se čelně s buickem. Na dálnici. Šel pěšky.“ Podrbal se na nose. „To bude hodně ošklivé. Není divu, že to velevážený Brioche hodil na mě.“

Začalo mi to vrtat v hlavě. Nebylo to sice přesně to, co jsem hledal, ale okolnosti smrti mi připadaly nějak podezřelé. „Mám nějaké tušení, co ty na to?“

„Jistě. Už jsem stejně nabitý polkou až po uši. Vezmu si jen věci a podíváme se na zesnulého pana Mendozu.“

„Paráda.“ Opřel jsem se o stěnu a založil jsem si ruce na prsou, abych v klidu počkal.

Dveře vyšetřovací místnosti se rozlétly a dovnitř rázným krokem vešel strážný Phil.

Příliš se k němu nehodilo, že měl krk podříznutý od ucha k uchu a hrudník plný nechutných krvavých cákanců. V obličeji byl bílý jako křída. Nebyla nejmenší naděje, že je chudák Phil ještě naživu.

To mu nezabránilo přejít místnost, popadnout Buttersův stůl a i s počítačem a těžkým pořadačem jím mrštit o stěnu, kde se s hromovým zapraštěním roztříštil. Butters vyděšeně pohlédl na Phila, zakňučel jako vyplašený králík a rozeběhl se pryč.

„Stůj!“ zaduněl z chodby zvučný hlas. Mrtvý Phil ztuhl. Do místnosti se vhrnul chlap v nepromokavém kabátu od maskáčů, a přisámbůh, s plstěným kloboukem na hlavě. Mířil přímo k Buttersovi. Mě u stěny si nevšiml. Překvapila mě rychlost, s níž se všechno událo, a na okamžik jsem zaváhal. Prvního muže doprovázeli další tři. Všichni měli kabáty, popelavé tváře a rozhodné pohyby.

„Neubližujte našemu malému koronerovi, pánové,“ řekl ten kápo. „Budeme ho potřebovat. Na chvíli.“

Kapitola pátá

Chlap v plsťáku udělal krok k Buttersovi a o nohu si poklepával tenkou knížkou. „Uhni," zabručel a mrtvý Phil ustoupil.

Butters docouval do rohu a oči za brýlemi měl jako tenisáky. „No teda," zablekotal. „Skvělej vstup. Ten klobouk vám sekne."

Chlapík v plsťáku udělal ještě krok dopředu a natáhl ruku. V tu chvíli jsem se rozhodl jednat. Pozdvižená ruka v normálním světě obvykle celkem nic moc neznamená, ale u chlapíka v dlouhém kabátě a v doprovodu party zombíků je přinejmenším stejně hrozivá jako namířený revolver.

„To by stačilo," řekl jsem. Promluvil jsem tak nahlas, že z toho zabolely uši. Odstrčil jsem se od zdi a natáhl jsem levou ruku. Na zápěstí mi visel stříbrný náramek se štíty pokroucenými žárem. Soustředil jsem vůli a vložil do náramku tolik energie, abych mohl okamžitě vztyčit štít. Při posledním použití dostal náramek pořádně zabrat a já ho stěží rozchodil. Proto teď převáděl energii velice neochotně. Sršely z něj bílé jiskry a padaly na podlahu. „Skloň ruku a ustup od koronera."

Chlap se ke mně otočil a stále si poklepával o nohu. Na okamžik jsem si myslel, že je to další mrtvý, protože byl hrozně bledý, ale tváře měl přece jenom lehce zarůžovělé. Měl podlouhlý obličej, a přestože byl bledý, byl ošlehaný, jako kdyby strávil roky vystavený pouštnímu větru, ale nikdy neviděl slunce. Měl černé oči, husté šedivé licousy a jizvu, která mu zdvíhala horní ret. Vypadal, jako kdyby se stále potměšile šklebil.

„Co jsi zač?" řekl se silným britským přízvukem.

„Velká Dýně," odpověděl jsem. „Kvůli úžasnému Buttersovi jsem z dýňového záhonu vylezl o něco dřív. A ty?"

Muž si mě dlouho mlčky prohlížel. Soustředil se na mé jiskřící zápěstí a pak na hrdlo, kde mi přes košili visel matčin pentagram. „Můžeš mi říkat Grevane. Odstup, příteli."

„Nebo?"

Grevane se ledově pousmál, dál poklepával knihou o nohu a pokývl ke svým nehybným společníkům. „V autě mám místo ještě pro jednoho."

„Už jsem nějakou práci vzal," opáčil jsem. „Ale není důvod hnát to do krajnosti. Ty zůstaneš tam, kde jsi, a Butters a já odejdeme."

„A já," řekl otráveně.

„Cože?"

„Butters a já, hlupáku. Vážně si myslíš, že ten ochranný štít, co tak tak udržíš, mě zastraší a nechám tě jít?"

„Kdepak," opáčil jsem a z kapsy kabátu jsem vytáhl revolver ráže .44. Namířil jsem na něho a natáhl úderník. „Proto nosím tohle."

Povytáhl obočí. „Chceš mě zastřelit in cruor gelidus?"

„Ne, udělám to rovnou tady. Buttersi, vstaň a pojď sem ke mně."

Rozklepaný mužík se zvedl na nohy a pomalu se sunul sledován prázdným pohledem mrtvého Phila.

„Dobře. Zatím nám to jde, Grevane. Vydrž, a technici ti nebudou muset vytahovat zuby ze stěny za tebou."

Butters ke mně přicupital a Grevane si stále poklepával knihou o nohu. Nekromancer mě pozoroval, ale Butterse si téměř nevšímal. Po chvilce se pomalu pousmál. „Ty nejsi Strážce."

„Propadl jsem při písemkách."

Roztáhl chřípí. „Nepatříš k hlídacím psům Rady. Vlastně jsi spíš něco jako já."

„O tom vážně pochybuji."

Grevane měl úzké žluté zuby a krokodýlí úsměv. „Nezkoušej to na mě. Cítím z tebe pravou magii."

Poslední, kdo mluvil o pravé magii, byl můj malý nekromant Bob. Potlačil jsem zachvění. „Hm. To je naposledy, co jsem si koupil neznačkový deodorant."

„Možná bychom se mohli dohodnout," pokračoval Grevane. „Nemusí to skončit krveprolitím, aspoň ne teď, tak blízko konci závodu. Přidej se ke mně proti ostatním. Živý společník je lepší než mrtvý blázen."

„Lákavé," odpověděl jsem tónem určeným pro méně chápavé toaletářky. Butters už byl u mě. Bokem jsem ho postrčil ke dveřím. Okamžitě pochopil a já se ke dveřím sunul hned za ním. Nespouštěl jsem oči z revolveru a z Grevanea. Z mého náramku dál na podlahu sršely chladné jiskry. „Myslím ale, že se mi nelíbí tvé způsoby. Buttersi, podívej se na chodbu."

Butters vystrčil hlavu a nervózně se rozhlédl. „Nikoho nevidím."

„Můžeš tyhle dveře zamknout?"

Zachrastily klíče. „Ano."

„Tak se připrav." Vykročil jsem na chodbu a přirazil jsem dveře. „Zamkni, dělej!"

Butters zasunul klíč do zámku a otočil. Masivní bezpečnostní západky hlasitě zacvakly těsně před tím, než něco těžkého narazilo do dveří tak silně, že jsem cítil, jak se zachvěla podlaha. Vzápětí se dveře znovu otřásly a v jejich středu se objevila vyboulenina velikosti pěsti.

„Proboha," zablekotal Butters. „Proboha, to byl Phil. Co je to? Co se to děje?"

„Vydrž." Chytil jsem ho a co nejrychleji jsem ho táhl chodbou. „Kdo ještě má klíče od těch dveří?"

„Co?“ Butters několikrát nechápavě zamrkal. „Aha. Hm. Ostatní doktoři. Denní ochranka. A Phil.“

Dveře se znovu otřásly, objevila se na nich další boule a pak bylo ticho.

„Grevane to už taky zjistil. Rychle, než najde ten správný klíč. Máš u sebe klíčky od auta?“

„Jo, jo, počkej… jo, tady.“ Zuby mu tak cvakaly, že sotva mluvil, a každých pár kroků zakopl. „Proboha, proboha, ono je to skutečný.“

V chodbě za našimi zády to kovově cvaklo a zaskřípal kov o kov. Někdo zkoušel klíče v zámku. „Buttersi.“ Popadl jsem ho za ramena a musel jsem odolat pokušení dát mu facku, jak se to dělá ve filmech. „Dělej, co ti říkám. Nepřemýšlej. Na to bude čas později. Teď sebou hni, nebo žádné později nebude.“

Zadíval se na mě a na chvilku jsem měl strach, že se pozvrací. Pak polkl a přikývl. „Dobře.“

„Fajn. Poběžíme k tvému autu. Dělej.“

Butters přikývl a šíleným sprintem vyrazil k východu. Měl mnohem větší zrychlení než já, ale protože mám dlouhé nohy, snadno jsem ho dohnal. Stiskl bzučák u stanoviště strážného a já mu podržel dveře, aby vyběhl první. Zahnul doprava a běžel na parkoviště. Byl jsem mu v patách.

Oběhli jsme nároží a Butters zamířil k malé dodávce na nejbližším parkovacím stání. Po tichu márnice mi noční zvuky města připadaly jako ryčná hudba. Auta syčela na motorové řece dálnice. V dálce houkaly sirény, ale byla to spíš sanitka než policejní hlídka. Někde v okruhu tří kilometrů duněla v tupém rytmu a tak nízko, že to bylo téměř na prahu slyšitelnosti, hudební aparatura.

Světla na parkovišti nesvítila, ale do nosu mě praštil pach benzínu. Popadl jsem Butterse za límec. Zasípěl, málem upadl, ale zastavil se.

„Stůj," řekl jsem a vsunul jsem prsty pod kapotu trpasličí dodávky. Byla otevřená.

Motor byl zničený. Klínový řemen visel jako jazyk mrtvého jelena. Všude byly vytrhané dráty a v plastových nádržkách zely na prst veliké díry. Na beton parkoviště odkapávala chladicí kapalina a kapalina z ostřikovačů. A podle zápachu se mísily s benzínem z nádrže.

Butters na to valil oči a supěl. „Moje dodávka. Zabili mi dodávku."

„Vypadá to tak," opáčil jsem a rozhlédl jsem se.

„Proč mi zabili dodávku?"

Dunivé basy se dál valily říjnovým večerem. Na vteřinu jsem se zaposlouchal a soustředil jsem se na ten zvuk. Měnil se. S každou dobou byl o něco vyšší. Uvědomil jsem si, co to znamená, a na okamžik se mě zmocnila panika.

Dopplerův efekt. Zdroj toho dunivého zvuku se k nám blížil.

V temných uličkách průmyslového parku se zableskly reflektory. Nějaký vůz se řítil k Forenznímu institutu. Reflektory byly hodně daleko od sebe. Musel to být starší vůz a podle zvuku motoru měl spotřebu lehkého tanku.

„Tudy!" houkl jsem na Butterse a rozeběhl jsem se k Modrému broukovi na vedlejší parkoviště. Bylo mi jasné, že jsme neunikli pozornosti, proto jsem znovu nažhavil štítový náramek. Moje ruka vypadala jako malá kometa. Butters se hnal za mnou. Musím uznat, že je dobrý běžec.

„Támhle! Do mého auta!"

„Vidím ho!"

Řvoucí cadillac za námi vlétl na parkoviště institutu a přehoupl se přes dělicí pás zatravňovacích dlaždic. Ze spodku auta zasršely jiskry. Vůz vjel na trávník a houpavě se zastavil. Dveře se rozlétly a vystoupil muž.

Na pozadí reflektorů cadillacu jsem ho viděl celkem dobře. Byl nanejvýš středního vzrůstu, měl dlouhé, prořídlé vlasy a na bledé povislé pokožce spoustou jaterních skvrn. Pohyboval se toporně, jako kdyby měl artritidu, ale to mu nebránilo, aby z vozu vytáhl dvouhlavňovou brokovnici a rozvážně si ji opřel o rameno.

Skočil jsem stranou, abych se dostal mezi něj a Butterse, natočil jsem se, natáhl jsem ruku za sebe a zdvihl jsem štít. Objevil se jako matně zářící polokoule jen vteřinu před tím, než z jedné hlavně brokovnice vyšla dunivá rána. Štít bleskl a vychrlil oblak jisker velikosti menšího domu. Skrz poškozený náramek na zápěstí jsem ucítil zakolísání, ale štít se zpevnil včas, aby zachytil i výstřel z druhé hlavně. Stařec s brokovnicí vztekle zařval, zlomil pušku a začal nabíjet.

Butters křičel a já také. Doběhli jsme k Broukovi a nasoukali se dovnitř. Nastartoval jsem a Brouk svižně vyrazil. Se skřípěním gum vyjel z parkoviště na silnici, vyrovnal jsem smyk a vyrazil ulicí.

„Pozor!“ vykřikl Butters a ukázal dozadu.

Rychle jsem se ohlédl a uviděl mrtvého Phila a zbývající tři zombíky, jak se ženou za námi. Nebyl to běh. Byl to šílený sprint, na jaký by se Phil nezmohl ani v mládí. Dupnul jsem na plyn a nespouštěl jsem oči ze silnice.

Brouk se zhoupl. „Do pytle!“ zařval Butters.

Znovu jsem se ohlédl a vzadu na autě jsem uviděl mrtvého Phila. Musel stát na zadním nárazníku. Zbývající tři mrtví nebyli daleko a dobíhali nás. Mrtvý Phil udeřil do zadku Brouka. Ozvala se rána, pak skřípění a trhání, jak oderval kryt motoru.

„Chytni volant!“ křikl jsem na Butterse. Natáhl se a sevřel volant. Já jsem se natočil a namířil jsem pravou ruku na mrtvého Phila. Soustředil jsem se na jednoduchý stříbr-

ný prsten na svém prostředníčku. Prsten byl podobným ohniskem jak štítový náramek. Při každém pohybu rukou do sebe ukládal špetku kinetické energie. Soustředil jsem se na prsten, zatnul jsem pěst, máchl s ní proti mrtvému Philovi a uvolnil jsem nashromážděnou energii.

Mrtvý Phil znovu zvedl ruku, tentokrát aby vyrval motor Brouka, ale dostal jsem ho. Neviditelná síla ho zasáhla nad stehny. Nohy mu vylétly do vzduchu a pustil se. S rozhozenými končetinami těžce dopadl na vozovku. Ostatní mrtví ho minuli, jeden ho bez zpomalení přeskočil. Mrtvý Phil ležel na zemi a cukal sebou jako porouchaná hračka.

Znovu jsem uchopil volant a zařadil jsem vyšší rychlost. Ve zpětném zrcátku jsem viděl vedoucího mrtvého. Snažil se na nás dosáhnout, ale minul vůz asi o metr. Nechal jsem všechny ve tmě a vyjel jsem z průmyslového parku do osvětlených ulic.

Nějakou dobu jsem jen jel a dělal jsem spoustu zbytečných zajížděk. Nečekal jsem, že by nás někdo pronásledoval, ale nechtěl jsem riskovat, že stařík skočí do svého cadillacu a pověsí se nám na paty. Uběhlo snad deset minut, než jsem zase začal normálně dýchat a cítil se natolik v bezpečí, že jsem zastavil na dobře osvětleném parkovišti před obchodem.

Jakmile jsem zatáhl ruční brzdu, rozklepal jsem se. Tohle se mnou dělá adrenalin. V nebezpečí a pod tlakem obvykle jednám docela rozumně, ale jakmile ohrožení pomine, mému tělu ta hrůza konečně dojde. Zavřel jsem oči a snažil jsem se klidně a pomalu dýchat, ale byla to dřina. S třasem jsem nedokázal udělat nic.

Od té potyčky, při které jsem málem přišel o ruku, jsem se stále hůř ovládal. Běžné emoce jsem zvládal stále hůř a hůř a občas jsem musel zavřít oči a počítat do deseti. Chtělo se mi řvát a ječet. Zčásti radostí, že jsem naživu,

zčásti vzteky, že se mě někdo pokusil zabít. Chtěl jsem vyvolat sílu a začít ničit. Chtěl jsem cítit, jak mým tělem a myslí proudí hrubá síla stvoření, ovládaná pouhou vůlí. Chtěl jsem se přestat ovládat.

Ale to jsem nemohl. Ani mezi nejmocnějšími čaroději planety nejsem žádná pérová váha. Nemám tu jemnost, eleganci a zkušenosti starých praktiků, ale když dojde na hrubé metafyzické svaly, jsem rázem mezi první třicítkou nebo čtyřicítkou žijících kouzelníků. Vládnu obrovskou silou, ale ne vždycky se mi daří jemně ji ovládat. Proto musím používat speciální nástroje, jako jsou náramek a prsten, abych sílu dokázal soustředit. Dokonce ani s nimi to není úplně jednoduché. Když jsem se posledně přestal ovládat a nechal sílu bez kontroly vytrysknout, udělal jsem z tuctu lidí sežehnuté kostry.

Jsem odpovědný za to, že ničivou sílu udržím na uzdě a budu ji používat, abych lidem pomohl a chránil je. Nezáleželo na tom, že jsem byl vyděšený. Nezáleželo na tom, že mě strašně bolela ruka. Nezáleželo na tom, že mi zase zničili auto, ani na tom, že se někdo pokusil zabít jednoho z mála mých skutečných přátel ve městě.

Musel jsem se držet zpátky. Být opatrný. Jasně uvažovat.

„Jsi v pořádku, Harry?“ zeptal se mě po chvilce Butters.

„Jo. Nech mě minutku vydechnout.“

„Já tomu nerozumím,“ řekl. Ani on neměl nijak jistý hlas. „Co se to stalo?“

„Ani to nechtěj vědět.“

„Já ale chci.“

„Věř mi. Nestrkej nos do těchhle věcí.“

„Proč?“

„Může se ti něco stát. Můžeš zemřít. Nevyhledávej potíže.“

Dotčeně si odfrknul. „Tihle lidé si přišli pro mě. Já je nehledal. Oni hledali mě.“

Měl pravdu, ale přesto bych Butterse nerad viděl zapleteného s někým, jako je Grevane, jeho mrtváci a kamarád s jaterními skvrnami. Smrtelníci obvykle nevycházejí příliš dobře ze střetů s nadpřirozenými chasníky. Svého času jsem kvůli tomu viděl umírat tucty mužů a žen. Bez ohledu na to, že jsem dělal všechno, abych jim pomohl.

„To je neskutečný," hlesl Butters. „Sice jsem slyšel tebe a Murphyovou často mluvit o černé magii a nadpřirozenu a viděl jsem těžko vysvětlitelné věci, ale… Ale nevěřil jsem, že se něco takového někdy přihodí mně."

„Jsi tak šťastnější," řekl jsem. „Sakra, kdyby to šlo, zapomněl bych všechno, co o tom vím."

„Jsem šťastnější, že jsem vyděšený?" řekl téměř nesměle. „Jsem šťastnější, když se mi honí hlavou, jestli moji nadřízení náhodou nemají pravdu a já nejsem opravdu blázen? Jsem šťastnější, když jsem v nebezpečí a nemám páru, co s tím?"

Na tohle jsem neměl rychlou odpověď. Díval jsem se na své ruce. Třas téměř ustal.

„Pomoz mi to pochopit, Harry. Prosím."

Zatraceně.

Pravou rukou jsem si prohrábl vlasy. Grevane šel speciálně po Buttersovi. Venku měl zálohu a rozbil Buttersovi auto, aby měl jistotu, že mu neuteče. Otevřeně řekl, že chce Butterse a chce ho vcelku.

To všechno znamenalo, že Butters je v reálném a velice vážném nebezpečí. Dobře jsem věděl, že nemůžu vždycky chránit všechny. Občas něco pokazím. Jako každý. Dělám hloupé chyby.

Když budu mlčet, když přinutím Butterse, aby měl klapky na očích, nedokáže sám sebe ochránit ani v nejmenším. Když se špatně rozhodnu a něco se mu stane,

bude to moje vina, že neměl všechny šance na přežití. Jeho krev ulpí na mých rukou.

O tu možnost jsem ho nemohl připravit. Nebyl jsem jeho otec ani anděl strážný nebo vladař. Nebyl jsem požehnaný Šalamounovou moudrostí ani jsem nebyl prorok, abych viděl do budoucnosti. Jestli Buttersovi zvolím cestu, budu svým způsobem podobný Grevaneovi a dalším lidským i nelidským bytostem, které se snaží ovládat jiné.

„Když ti to povím," řekl jsem tiše, „může to pro tebe být zlé."

„Jak moc?"

„Musel bys mlčet o tajemstvích, pro která by lidé vraždili. Změní to tvé myšlení i city. Obrátí ti to život vzhůru nohama."

„Vzhůru nohama?" Chvilku si mě měřil a pak řekl s kamennou tváří: „Měřím metr šedesát, je mi třicet sedm a jsem svobodný židovský soudní lékař, který si potřebuje vyzvednout z čistírny kožené kraťasy, aby zítra mohl hrát polku na Oktoberfestu." Ukazovákem si posunul brýle, založil si ruce a řekl: „Tak spusť a nešetři mě."

Řekl to lehkým tónem, ale rozhodně. Butters byl moc chytrý, aby se nechal vyděsit. A byl to bojovník. Obojího jsem si vážil.

„Tak dobře, popovídáme si."

Kapitola šestá

Butters neměl při odchodu čas vzít si kabát a topení Brouka fungovalo naposledy, když ještě stála Berlínská zeď. Skočil jsem nám do obchodu pro kávu a pak jsem odmotal drát, který držel víko kufru Brouka. Vyhrabal jsem starou, ale celkem čistou deku, kterou jsem zakrýval upilovanou brokovnici. Tu jsem s sebou vozil pro případ, že bych chtěl dát Napoleonovým hordám ochutnat olovo. Vzhledem k tomu, jak se večer vyvíjel, jsem vzal i brokovnici a vklouzl jsem na zadní sedadlo.

Butters vděčně přijal deku a kávu, i když se třásl tak, že trochu vylil. Usrkl jsem kafe, zasunul jsem kelímek do držáku na přístrojové desce a znovu jsme se rozjeli. Nechtěl jsem na jednom místě zůstávat zbytečně dlouho.

„Takže," řekl jsem. „Pokud chceš pochopit, co se děje, musíš přijmout jako fakt dvě věci."

„Tak spusť."

„Nejdřív to nejhorší. Magie je skutečná."

Přímo jsem na sobě cítil jeho pohled. „Co tím myslíš?"

„Vedle světa lidí existuje celý další svět. Jsou v něm mocnosti, národy, příšery, války, spory, spojenectví, prostě všechno. Patří k němu i čarodějové. A spousta dalších věcí, o kterých jsi slyšel, a ještě víc takových, o kterých nemáš ani páru."

„Jaké věci?"

„Upíři. Vlkodlaci. Skřítci. Démoni. Netvoři. To všechno je skutečné."

„Ha," opáčil Butters. „Ha, ha. Děláš si srandu, viď?"

„Ale no tak, Buttersi, to není sranda. Sám víš, že existují různé tajemné věci. Viděl jsi důkazy."

Roztřesenou rukou si prohrábl vlasy. „No jo. Pár. Ale ty mluvíš o něčem úplně jiném, Harry. Pochopím, když mi řekneš, že někteří lidé vnímají a ovlivňují své okolí způsobem, kterému zatím úplně nerozumíme. Ty tomu třeba říkáš magie, někdo jiný mimosmyslové vnímání, další zase Síla, ale to není nic nového. Možná existují lidé s genetickou výbavou, která jim umožňuje tyhle schopnosti lépe využívat. Možná jim to dokonce umožňuje replikovat DNA mnohem přesněji než ostatním lidem a žijí pak mnohem déle. Ale to je něco jiného, než když řekneš, že nám přímo pod nosem žije armáda strašidelných příšer a my o nich nemáme ani tušení."

„A co ta těla, která jsi pitval? Humanoidní, ale rozhodně ne lidská?"

„No, vesmír je veliký. Bylo by asi trochu domýšlivé myslet si, že jsme v něm jediné myslící bytosti," couval Butters.

„Ta těla patřila upírům Rudého dvora a můžu ti říct, že setkání s nimi není příjemné. V jistou dobu jich po městě pobíhala spousta. Teď jich tu tolik nenajdeš, ale tam, odkud pocházejí, jich jsou mraky. Ovšem je to jen jedna odnož upírů. A upíři jsou jen jednou odnoží nadpřirozených dravců. Je to džungle, Buttersi, a lidé v ní rozhodně nejsou na špici potravního řetězce."

Zavrtěl hlavou. „A ty tvrdíš, že o tom nikdo neví?"

„Naopak, o tom ví spousta lidí. Ale ti zasvěcení se o tématu moc nešíří."

„Proč?"

„Protože nechtějí skončit na tři měsíce na pozorování na psychiatrii."

Butters zrudl. „Aha. Jo. To je jasné. A co obyčejní lidé, kteří mají různé zážitky? Vidění, blízká setkání a podobně?"

Dlouze jsem vydechl. „To je ta druhá věc. Lidé odmítají skutečnost, která je děsí. Někteří otevřou oči a zapojí se. Jako Murphyová. Ale většinou nechtějí mít s nadpřirozenem nic společného. Tak to pustí z hlavy a nemluví o tom. Nemyslí na to. Nechtějí, aby to bylo skutečné, a hodně se snaží přesvědčit sami sebe, že to opravdu skutečné není."

„Ne. Nezlob se, ale tomu nevěřím."

„Nemusíš tomu věřit. Je to tak. Jako druh jsme jen obrovská banda pitomců. Dokonale dokážeme ignorovat fakta, pokud jsou závěry pro nás nepříjemné. Nebo když se bojíme."

„Počkat. Tvrdíš, že celý svět, všechny civilizace, vědecký výzkum, pokrok, teorie a jejich aplikace, to všechno založené na pozorování vesmíru a jeho zákonů, obsahuje… řekněme chybu v tom, že magii považuje za pověru?"

„To není jenom chyba. To je od základu špatně. Protože lidé neradi čelí pravdě. Děsí je přiznání, že vesmír je veliký, a my ne."

Usrkl kávu a potřásl hlavou. „Já ti nevím."

„No tak, Buttersi. Podívej se do historie. Jak dlouho se učilo, že Země je středem vesmíru? A když někdo dokázal, že to tak není, byly z toho nepokoje a povstání. Nikdo nechtěl uvěřit, že žijeme na bezvýznamném šutru v poklidném zapadákově bezvýznamné galaxie. Lidé si také mysleli, že svět je plochý. Dokud ho někdo neobeplul a nedokázal opak. Na mikroby nikdo nevěřil ještě léta poté, co je objevili. Biologové odmítali očitá svědectví o divokém poločlověku z afrických hor a prohlašovali je za čirou fantazii, dokud jim někdo nehodil na pitevní stůl mrtvolu horské gorily."

Kousal se do rtu a díval se do pouličního osvětlení.

„Čas od času nám dějiny dokazují, že když lidé nechtějí něčemu věřit, dovedou to skvěle ignorovat."

„Ty tvrdíš, že celá lidská rasa něco notoricky popírá."

„Většinou. Není to nic špatného. Jsme prostě takoví. Ale těm tajemným věcem je to jedno. Dějí se pořád. V každé rodině je nějaká duchařská historka. Většině lidí, se kterými jsem mluvil, se přihodilo něco těžko vysvětlitelného. To ale neznamená, že pak o tom všude vyprávějí, všichni totiž vědí, že tyhle věci nejsou skutečné. Když začneš tvrdit, že ano, budou se na tebe dívat skrz prsty a skončíš v kazajce s hodně dlouhými rukávy."

„Všichni se na to stále snaží zapomenout," řekl nezměněným skeptickým tónem.

„Něco ti povím, Buttersi. Zajedeme na policejní stanici a ty jim řekneš, že tě napadl nekromancer a čtyři zombie. Že málem předběhly jedoucí auto a zavražděný strážný vstal a hodil tvůj psací stůl přes celou místnost." Udělal jsem dramatickou pauzu. „Co myslíš, že udělají?"

„Nevím," opáčil a sklonil hlavu.

„Nadpřirozené věci se dějí neustále. Ale nikdo o nich nemluví. Aspoň ne otevřeně. Nadpřirozený svět je všude kolem. Jenom se nikde neinzeruje."

„Ale ty inzerát máš."

„Jenže mě málokdo bere vážně. Většinou i ti, kteří přijmou moji pomoc, jenom zaplatí účet, zapomenou na moji existenci a vracejí se ke svému normálnímu životu."

„Jak to někdo může udělat?"

„Protože je vyděšený. Uvažuj. Zjistíš, že existují příšery, vedle kterých vypadají stvůry z hororů jako Jů a Hele, a navíc se jim nemůžeš nijak bránit. Dozvíš se o příšerných věcech, o kterých bys raději nevěděl. Takže než abys žil ve strachu, odpoutáš se. Po určité době dokážeš sám sebe přesvědčit, že to byly jen tvoje představy. Nebo zážitek zveličený odstupem času. Něco si rozumně odůvodníš, něco se ti podaří zapomenout a vrátíš se k normálnímu životu."